

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie P - Número 62 / IV legislatura / Quart període

Dijous, 30 de setembre de 1993

Ple del Parlament

Presidència del Molt Honorable Sr. Joaquim Xicoy i Bassegoda

Sessió plenària núm. 35

Segona i darrera reunió

SUMARI

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les deu del matí i onze minuts.

Preguntes (Punt setzè de l'ordre del dia.)

Pregunta al Consell Executiu sobre el projecte de construcció d'un pàrquing a Sabadell per l'empresa Adigsa (Reg. 10243)

Formulació: Sr. Bosch (ERC) (p. 3045).

Resposta: conseller de Benestar Social (p. 3045).

Preguntes al Consell Executiu sobre la qualificació que la Direcció General de Serveis Penitenciaris fa del fet que un intern tingui i onegi una bandera de Catalunya (Reg. 12585), sobre la qualificació que la Direcció General de Serveis Penitenciaris fa del fet que un intern miri cap a l'exterior del centre penitenciar (Reg. 12586) i sobre la qualificació que fa la Direcció General de Serveis Penitenciaris del fet de cantar l'himne nacional de Catalunya dins d'un centre penitenciar (Reg. 12587)

Formulació: Sr. Rodri (ERC) (p. 3045).

Resposta: conseller de Justícia (p. 3046).

Repregunta: *Sr. Rodri (ERC) (p. 3047).*

Segona resposta: *conseller (p. 3048).*

Pregunta al Consell Executiu sobre la campanya de recollida de fruita a les comarques del Segrià, l'Urgell i la Noguera durant l'estiu del 1993 (Reg. 12125)

Formulació: *Sr. Riera i Gassiot (IC) (p. 3049).*

Resposta: *conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca (p. 3049).*

Repregunta: *Sr. Riera i Gassiot (IC) (p. 3049).*

Segona resposta: *conseller (p. 3049).*

Modificació de l'ordre del dia

El president anuncia la posposició del punt dotzè (Reg. 9888) (p. 3049).

Moció subsegüent a la interpeHació al Consell Executiu sobre la política general de subministrament elèctric (Reg. 12222) (Punt tretzè de l'ordre del dia.)

Presentació: *Sra. Torrent (S) (p. 3050).*

Posició dels grups: *Sr. Ros (P) (p. 3051), Sr. Fuentes (IC) (p. 3052), Sr. Bargalló (ERC) (p. 3052) i Sr. Esteve i Abad (CiU) (p. 3052).*

Votació: *rebutjada per 34 vots a favor, 55 en contra i cap abstenció (p. 3053).*

Moció subsegüent a la interpeHació al Consell Executiu sobre la política d'abocadors de residus sòlids (Reg. 8985) (Punt catorzè de l'ordre del dia.)

Presentació: *Sr. Gimeno (IC) (p. 3053).*

Esmena del G. P. de Convergència i Unió (núm. 1, de modificació)

Torn a favor: *Sr. Gavín (CiU) (p. 3054).*

Posició dels grups: *Sr. Curto i Casadó (P) (p. 3056), Sr. Portabella (ERC) (p. 3056) i Sr. Manuel Nadal (S) (p. 3056).*

Posició del grup presentant: *Sr. Gimeno (IC) (p. 3057).*

Votació del primer punt, amb l'esmena incorporada: *aprovat per unanimitat (p. 3058).*

Votació del segon punt: *rebutjat per 37 vots a favor, 60 en contra i cap abstenció (p. 3058).*

Votació del tercer punt, amb l'esmena incorporada: *aprovat per 84 vots a favor, 8 en contra i 5 abstencions (p. 3058).*

Control del compliment del punt II de la Moció 3/IV del Parlament de Catalunya, sobre les finances dels ajuntaments de Catalunya (Punt quinze de l'ordre del dia.)

Posició dels grups: *Sr. Farrés (IC) (p. 3058), Sr. Ros (P) (p. 3060), Sr. Morera (ERC) (p. 3061), Sr. Joaquim Nadal (S) (p. 3061) i Sr. Sesmilo (CiU) (p. 3063).*

El president, a sollicitud del Sr. Farrés (IC), pregunta al Ple si considera que el Consell Executiu ha donat compliment al punt II de la Resolució (p. 3064).

Votació: *el Ple considera que el Consell Executiu hi ha donat compliment per 63 vots a favor, 43 en contra i cap abstenció (p. 3064).*

Dictamen de la Comissió de Política Social sobre el Projecte de llei que regula l'accés a l'entorn de les persones amb disminució visual (Reg. 9428) (Punt dissetè de l'ordre del dia.)

Presentació del Projecte: *conseller de Benestar Social (p. 3064).*

El Sr. Codina (CiU) intervé per una qüestió d'ordre (p. 3065).

Posició dels grups: *Sr. Curto i Casadó (P) (p. 3066), Sra. Mayol (IC) (p. 3066), Sr. Bosch (ERC) (p. 3068), Sra. Barenys (S) (p. 3068) i Sr. Codina (CiU) (p. 3069).*

Votació: *aprovada per unanimitat (p. 3070).*

La sessió s'aixeca a la una del migdia i deu minuts.

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 35.2

La sessió es reprèn a les deu del matí i onze minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficial major i la lletrada Sra. Andreu.

Al banc del Govern seuen els consellers d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, de Justícia i de Benestar Social.

El Sr. PRESIDENT: Es reprèn la sessió.

Preguntes

Passem al punt 16 de l'ordre del dia, que són les preguntes amb resposta oral.

Pregunta al Consell Executiu sobre el projecte de construcció d'un pàrquing a Sabadell per l'empresa Adigsa

La primera pregunta és sobre el projecte de construcció d'un pàrquing a Sabadell per l'empresa Adigsa, presentada pel diputat senyor Xavier Bosch, del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya. Té la paraula.

El Sr. BOSCH: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, la pregunta, que va ser formulada per escrit el 27 d'abril passat, feia referència a unes informacions que havien aparegut als mitjans de comunicació segons les quals l'empresa Adigsa pensava construir un pàrquing en el barri d'Arraona-els Merinals, de Sabadell, que a la vegada és una reivindicació veïnal. Però que, pel que sabem nosaltres, el permís, diguem-ne, l'espai afectat és de titularitat municipal, subjecte a un pla general d'ordenació que en aquests moments està en discussió. I per tant, sembla que la cosa, diguem-ne, no coincideix. O sigui, l'anunci fet públic –no sabem per quina via– i la realitat del terreny no coincideixen.

Per això, doncs, la pregunta és saber perquè Adigsa anuncia –o almenys sembla que ho anuncia– que comença una obra, que fa una obra, quan pel que sembla no està ni tan sols adjudicada. El motiu de la pregunta és demanar al conseller informació sobre aquest tema.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Bosch. Té la paraula, pel Consell Executiu, el conseller Comas.

El Sr. CONSELLER DE BENESTAR SOCIAL (Antoni Comas): Senyor president, senyores i senyors diputats, senyor diputat, la informació que publicaven els mitjans de comunicació no era certa, no era una informació correcta, ja que l'Ajuntament n'estava informat. El gerent d'Adigsa d'aquells moments i avui director general de Serveis Comunitaris, el senyor Fontdevila, ho va comunicar en diverses

ocasions a la regidora d'Urbanisme de l'Ajuntament, senyora Maria Dolors Calvet, i era previst que la presidència del mateix Ajuntament, amb el jurat, juntament amb representants de les associacions de veïns del barri, del Departament d'Economia i Finances de la Generalitat, del Departament d'Indústria, del de Política Territorial i Obres Públiques i del de Benestar Social...

La ciutadania era informada, perquè era, precisament, com vostè ha dit molt bé, una reivindicació de l'associació de veïns. I la voluntat d'Adigsa no era la de construir un aparcament, que també és una informació errònia, sinó la de convocar un concurs per a la construcció i explotació d'un aparcament, tal com havia estat comentat amb l'Ajuntament –com he dit–, especialment com a conseqüència d'una iniciativa quasi idèntica que havia tingut el mateix Ajuntament en una zona molt propera.

Aquesta voluntat, no obstant, està en suspens i no es portarà a terme, perquè els estudis que com a conseqüència d'aquesta convocatòria han resultat el fan no viable econòmicament. I, per tant, en aquests moments estan en suspens i, com dic, no es portarà a terme.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. Pot pregar el senyor Bosch.

Hi renuncia? Per consegüent passem a la següent pregunta, tota vegada que han estat retirades les preguntes 2, 3 i 4, i la cinquena, posposada.

Preguntes acumulades relatives a la qualificació que fa la Direcció General de Serveis Penitenciaris del fet que un intern faci onejar una bandera de Catalunya i canti l'himne nacional de Catalunya mirant cap a l'exterior del centre penitenciari

Passem a la sisena, que és sobre la qualificació que la Direcció General de Serveis Penitenciaris fa del fet que un intern tingui o onegi una bandera de Catalunya. Formula la pregunta el diputat senyor Rodri; té la paraula.

El Sr. RODRI: Si m'ho permet, senyor president, acumularia les dues que vénen al darrere perquè són sobre el mateix tema, sense abusar del temps, tota vegada que avui anem sobrrers.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. D'acord, d'acord.

El Sr. RODRI: Moltes gràcies. Senyores i senyors diputats, en data de 16 de setembre del 93, és a dir, fa pocs dies, es va formar una cadena humana al voltant del centre penitenciari de dones de Barcelona, en suport a una presa emblemàtica, la Núria Cadenas. La gent ho va fer amb aquest to que ens havia reunit a tants i tants ciutadans de Catalunya en altres ocasions: mostrar la solidaritat a una persona tossudament seriosa en les seves idees, els seus ideals. Jo diria que cada pas cap a la democràcia i a la llibertat de Catalunya té els seus presos; alguns d'aquesta sala ho havíem estat en passos anteriors. Nosaltres ara seiem aquí; d'altres estan

a la presó, possiblement, per portar endavant uns ideals que nosaltres empenyem amb altres formes de treball, amb altres formes de lluita, però que no ens han d'impedir entendre la solidaritat sense necessitat de confondre maneres i formes de fer polítiques.

La Núria Cadenas –com dic–, emblemàtica de la gent jove de Catalunya, en aquest moment, més lluitadora per les nostres llibertats i, per tant, una mica, podríem dir, la presonera jove de la jove democràcia, ella, bona coneixedora del reglament penitenciari, ai las!, sobretot, perquè s'hi ha passat tant de temps enquadrada i emmarcada i junyida, sabia quines eren les normes de la presó i va, a tota hora, intentar guardar el reglament, però, al mateix temps, va intentar ser fidel i també, ella, solidària amb aquells que perden unes hores estaven fent una cadena humana al voltant de la presó, i es va limitar a treure el cap per la finestra, primer; saludar, onejant una bandera, després; i cantar –el que fa pocs dies aprovàvem aquí– l'himne nacional de Catalunya.

Per tot això, els funcionaris –la funcionària..., dues funcionàries i el director de la presó– de la nostra presó, de les presons que estan sota la tutela i el funcionament i la responsabilitat del nostre Govern, li instrueix, diguem-ne, una denúncia, un procés, i aquesta noia és advertida que ha caigut..., i se li tipifica el seu treball com a falta *grave*. Aprofito aquí per dir la llatinització de la nostra institució de justícia; els papers en un català perfecte i tot el text lliure i real, aquest que no és enquadrat, en un castellà, per altra banda, imperfecte.

Se la tipifica com a desobediència *grave* a les ordres rebudes per l'autoritat sense dir que les ordres que s'han de donar s'han de sotmetre a un reglament; no pot ser que la funcionària creï ella, diguem-ne, el punt últim de referència del que és una ordre o del que no és una ordre.

Aleshores, un es demana a vegades amb certa tristesa..., cert que han canviat coses, però, malgrat tot, fa un cert mal d'estómac anar a les nostres presons i veure-hi l'escut de la Generalitat a l'entrada i després passar la porta, malgrat que en una visita que vaig fer fa poc a Quatre Camins, el director general de Presons es va, diguem-ne, rabejar, estona i estona ensenyant-me tres cel·les, dues de les quals tenien a la paret, els presos comuns, una bandera catalana i l'altra, una d'estelada. Sembla que no és aquest el cas de la Núria Cadenas.

Les preguntes, senyor conseller, s'encadenen soles: per què cada cosa ha passat així? Per què aquesta noia no se l'ha traslladat encara, però se la traslladarà –se li ha dit– a una altra presó trencant-li la convivència i l'amistat que havia fet i el treball que estava desenrotllant? Per què se la porta a Can Brians, o se la vol portar a Can Brians, passant-la a tercer grau, quan ella no vol el tercer grau? Per què no està al carrer encara quan ja li tocava? Què fa el nostre Govern per posar en solfa les lleis perquè siguin realment iguals per a tothom? Senyor conseller, jo li agrairia que poguéssim anar en la resposta al fons de la qüestió. No es tracta de desobeir ordres; vostè sap que és una manera de dissimular per què se l'ha castigada.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Rodri. Pel Consell Executiu, té la paraula el conseller senyor Isac.

El Sr. CONSELLER DE JUSTÍCIA (Antoni Isac): Senyor president, senyores i senyors diputats, senyor Rodri, vostè m'ha formulat aquí un conjunt de preguntes, algunes de les quals estan recollides a l'ordre del dia, les altres estan una mica en el rerefons, però no pas escrites. Si no ho he entès malament, la tramitació d'aquestes preguntes s'ha acumulat i, per tant, anem conjuntament a respondre si s'ha produït la tipificació com a falta greu per onejar una bandera catalana, el cant d'*Els segadors* i, conseqüentment, segons es dedueix del text, es produeix un trasllat que vostè qualifica com a conseqüència de tota aquesta conducta o actuació.

El principi general que ha d'informar una activitat executiva, com és en aquest cas l'administració –la competència normativa de la qual no ens pertoca, i vostè ho sap perfectament– de les administracions dels centres penitenciaris pel Govern de Catalunya, s'ha de sotmetre, essencialment, al principi de la legalitat; i el principi de la legalitat comporta, d'una banda, el fet que la conducta que sigui objecte d'anàlisi estigui reglada, en un àmbit més concret possible, per tal d'evitar –com succeeix dins de tota la tècnica criminològica– el marge més petit possible en la interpretació o en l'anàlisi subjectiu de l'individu. I, en segon terme, la conseqüència més essencial del principi de la legalitat és que les conductes s'aplicaran per igual a totes les persones que estan sotmeses en aquest règim, amb independència de l'etologia del delictes o de la finalitat última que l'hagi dut, en aquest cas concret, a un centre penitenciari. Evidentment –i aquest és un tema claríssim–, a les presons, hi conviuen molts diferents tipus de persones, que són allí per molts diferents raons, l'etologia del delictes de cada una de les quals és ben diferent i en el rerefons de la intimitat de cada una de les persones podrà produir una valoració o un rebuig més o menys intens, però tots estan dins del mateix centre, sota la mateixa administració i amb la garantia, per a ells i per a la ciutadania, del principi de la legalitat.

A partir d'aquí, començo a les respostes concretes que vostè em demana, derivant, fonamentalment, d'aquest principi general, del principi de la legalitat. La qualificació d'una falta –si és lleu, greu o molt greu– ho ha de fer la Junta de Tractament, no pas la funcionària, no pas el director de la presó, que, si bé és cert, aquest formarà part de la Junta de Tractament, la qual encara no ha tipificat ni ha presentat el seu informe, que després serà, o no, ratificat i elevat a definitiu per part de la Direcció General dels Serveis Penitenciaris i Rehabilitació del Departament de Justícia de la Generalitat de Catalunya.

Si es produeix la tipificació, sigui quina sigui, perquè estem parlant en abstracte, el fet no seria –i vostè ho sap també perfectament–, no seria, el fet al voltant d'onejar la bandera catalana. És indiferent que hagi onejat, o no, la bandera catalana; el fet que gira a l'entorn és l'incompliment o no d'una norma, en aquest cas concret, segons es deriva de

l'aplicació directa de l'informe del funcionari, de l'article 109, del Reglament dels centres penitenciaris, que vostè sap que té com a finalitat preservar –preservar– la bondat i la tranquil·litat en el règim ordinari de presons. No podem oblidar, ens podrà agradar o no, però no podem oblidar que el règim de vida a les presons es produeix sota un principi general, que és el de privació de llibertat de les persones que allí estan incloses i que aquest règim ha d'estar al màxim possible reglamentat i tipificat.

Pel que fa al trasllat, com a conseqüència –com s'ha volgut dir en algun mitjà de comunicació–, com una represàlia per tot això al centre penitenciar de Brians, efectivament, encara no s'ha produït però no té res a veure amb aquesta temàtica. És una conseqüència directa, és una conseqüència directa de la classificació que es fa per la Junta corresponent d'atribuir-li, per l'ordre ordinari –ordinari–, derivat directament i immediatament del principi de la legalitat, ordre ordinari del règim, de passar la Núria Cadenas a tercer grau.

Una cosa és que ella vulgui o no vulgui gaudir dels beneficis que es deriven del tercer grau; altra cosa diferent és si la classificació, en segon o tercer grau, estigui o no, depengui o no de la voluntat de l'intern, que no és així. El centre, automàticament, produeix la classificació en graus i altra cosa és que el detingut..., perdó, el pres, gaudeixi o no dels seus beneficis.

Pel que fa al centre penitenciar de dones a Barcelona, té règim obert en secció de règim obert. Com que la classificació en tercer grau es produeix primer en una primera fase, *necessàriament*, la Núria Cadenas i qualsevulla interna a les presons de Catalunya, que sigui dona, que estigui complint el segon grau a Wad-Ras, *necessàriament* –ho repeteixo–, tindrà d'anar a passar aquesta primera fase del tercer grau al centre penitenciar de dones de Brians, que –com vostè perfectament ha dit– ha estat construït i està dirigit per la Generalitat de Catalunya.

Quant al cant d'*Els segadors*, que jo sàpiga, en cap moment ha estat objecte mai de cap tipus de sanció; mai, que jo sàpiga; mai. Tot depèn de la circumstància i de la conjuntura en què es produeixi.

Jo estic segur que en moltes, més d'una ocasió, i probablement ahir al vespre fou una ocasió en què més d'una bandera catalana va onejar en ocasió de la possibilitat que van tenir els reclusos –probablement: no hi era– de poder seguir el partit del Barça; n'estic segur. Tot es produeix segons les circumstàncies, si s'oneja una bandera catalana o es canta *Els segadors* d'una manera o d'una d'altra podrà ser, o no, tipificat, però no serà, en si, el fet d'onejar o el fet de cantar, sinó la circumstància en què es produeix. I vostè m'entén perfectament, perquè si per onejar una bandera el pres puja a la teulada, no se sancionarà onejar la bandera sinó el fet de pujar a la teulada.

I el cas de la Núria Cadenas és exactament el mateix. Pel fet d'onejar va haver de pujar damunt d'uns radiadors en el «quarto» de bany, trencant el règim ordinari de sopar, en aquells moments o de dinar..., perdó, estaven en el menjador i va, reiteradament, persistir en la seva actitud. No se li san-

ciona, en absolut, el fet d'onejar una bandera catalana; no es produeix radicalment el fet conseqüent del trasllat al centre penitenciar de Brians, de dones, i, en cap moment –que jo sàpiga–, mai ha estat –ni crec que aquest sigui el moment– una sanció directa pel fet de cantar *Els segadors*, que –com vostè molt bé ha dit– és l'himne nacional de Catalunya.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. Pot repreguntar el senyor Rodri.

El Sr. RODRI: Gràcies, senyor president. Jo pensava que aniríem més al fons de la qüestió. Senyor conseller, vostè sap que amb el pas de la democràcia n'hem après tots plegats i que no es reprimirà oficialment i es deixarà per escrit en un paper de la Generalitat que una persona canta *Els segadors* o fa onejar una bandera. Això em sembla que és elemental. Tots n'han après, tots n'hem après.

El fons de la qüestió és que ahir, per onejar banderes, no devien sancionar ningú i, en canvi, segons qui oneja la bandera –com vostè ha dit– i no dalt del terrat sinó responent a una manifestació pública autoritzada en suport a unes idees d'una senyora, d'una noia, se la va represaliar. Aquesta és la qüestió.

Jo demano... Vostè ha dit que això no era en ferm. Jo ho celebro molt, que no sigui en ferm i, per tant, el que estigui a la mà, doncs, de vostè o de qui sigui, que pugui escoltar el que diem aquí, jo demanaria, doncs, que s'afinés moltíssim en aquesta qüestió. Som molts en aquest país, senyor conseller, que treballem per no crear coses emblemàtiques que no estan dintre el corrent del que nosaltres treballem i això no hi ajuda absolutament gens.

Per acabar, només, perquè penso que la cosa no donarà més de si en aquest camí, jo volia entrar en l'altre, en el de fons: com és que encara persisteixen actituds clarament –clarament– diguem-ne geloses de la normativa interna quan es toquen segons quins temes, i clarament laxes –laxes– quan se'n toquen determinats d'altres? Aquesta és la qüestió que jo volia tocar.

Voldria acabar, perquè quedés constància, si més no en aquest Parlament, d'altres denúncies que jo ja he fet des d'aquesta mateixa tribuna, de com funciona el català en les nostres institucions. El paper oficial en què se li comunica a la Núria Cadenas la seva falta *grave*, absolutament en castellà, diu –és curt i és divertidet–: «Sobre las veinte diez horas del 16.09.93 se oyeron gritos» –una manifestació autoritzada són «gritos»– «procedentes del exterior. Usted, junto con otras internas, se asomó a la ventana; usted desobedeció en dos ocasiones la orden de la fa.» –funcionària– «de que se sentara y siguiera cenando, a lo que contestó: "Yo ya he cenado y no me voy a sentar; yo no hablo pero han venido a verme y yo no me siento." Posteriormente, usted se subió encima del radiador de las duchas ondeando» –aquí diu «ordenando»–, «ondeando» –se suposa– «la bandera catalana. Se le ordenó en tres ocasiones que bajara obedeciendo finalmente. Inmediatamente usted se dirigió al comedor puesto que oía como la llamaban desde el exterior. La funcionaria la llamó para que no comunicara con el exterior y usted

contestó diciendo: "Después. Ahora es más importante que yo vea a las personas que han venido a verme." Usted siguió ondeando insistentemente la bandera hasta que finalmente obedeció la orden.» Perquè quedí als nostres arxius, si mai algú es vol distreure, però distraccions que a algunes persones els costa la presó i nosaltres estem aquí ben confortablement asseguts.

Un altre escrit, el de la Teresa Pàmies, que no és pas sospitosa de votar Esquerra Republicana, com nosaltres no som sospitosos de pertànyer ni de lluny al partit o a la formació de la Núria Cadenas, malgrat que dubti, el senyor de Terrassa, d'aquesta meva seriosa i seriosíma afirmació. Diu la Teresa Pàmies a l'*Avui* d'aquest dilluns, en un escrit titulat «Ens volen mesells», diu: «Però això no és el més important» —tot aquest article està destinat a aquesta actitud i a aquesta represàlia que ha tingut la Núria Cadenas—, «però això no és el més important; el que no podem admetre en democràcia és el càstig sistemàtic, el xantatge psicològic, l'amenaça insinuada als que, joves o vells, són indòmits de mena o per consciència cívica, que inclou la consciència de pertànyer a una nació vigilada. Se'ns convoca a participar en la cosa pública, a ser coherents, a ser ètics, a rebutjar suborns, tripijocs polítics i martingales, però de fet ens volen mesells, llagoters i maules; són els que triomfen en una societat que trepitja el perdedor, si es deixa trepitjar, que no és el cas de la Núria Cadenas. Cinc anys de presó *por sus intensas inquietudes catalanistas* no l'han esscarmentada, i això, pels temps que corren, és altament reconfortant, per a aquells que comparteixen el seu ideal independentista i els qui no el compartim, per a tot el país.»

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyor conseller, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Rodri. Evidentment, el senyor conseller no té per què contestar-li alguna de les qüestions que vostè li ha plantejat, que no tenen res a veure amb les preguntes.

El Sr. RODRI: Perfectament, moltes gràcies. Ho entendre, ho entendre, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: El senyor conseller té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE JUSTÍCIA : Senyor president, senyor Rodri, en el moment que vostè vulgui jo li respondré monogràficament sobre el tema de la normalització lingüística en l'àmbit penitenciari; no crec que sigui aquest el moment. Reconec que, efectivament —i ho sé perquè jo també tinc el comunicat aquest que ha remès la funcionària—..., però ja a la bestreta li indico que en uns estudis estadístics que, més o menys, són bastant fiables no passa del 8% la població reclusa que parli i entengui el català. La població reclusa que parla i entén el català no passa del 8%; l'altra és castellanoparlant. Evidentment, no és una excusa, evidentment no ho és; i això..., estic, d'una manera..., a través d'un llenguatge indirecte, reconeixent-li que hi ha hagut una errada, efectivament.

El que sí que li voldria dir és, cenyint-me a la mateixa temàtica que vostè ha encetat, el mateix comunicat, la circumstancialitat del qual és, realment, no sorprenent, sinó

adequada als tràmits i a les pràctiques ordinàries dels centres penitenciaris..., vostè mateix veurà que la reiterada atenció i la reiterada indicació a la funcionària no és que deixi d'onejar la bandera; és que baixi, que no estigui en contacte i comunicant amb l'exterior. Aquesta és la possible conducta —ho repeteixo: possible conducta— que sigui qualificada: no onejar la bandera. Permeti'm que hi faci èmfasi, perquè, si no, podríem caure fàcilment en la demagògia: no s'està sancionant onejar la bandera, no s'està sancionant cantar *Els segadors* perquè, entre altres coses, en cap moment en el comunicat o en les referències de les circumstàncies es diu; només ho diu la mateixa Núria Cadenas en el seu escrit d'interposició de recurs d'alçada, felicitant-se pel fet que, «afortunadament» —si vol el llegiré, que el tinc aquí—, «afortunadament» —diu—, «no m'han dit res per cantar *Els segadors* ni m'han estat tipificant». No hi ha persecució sistemàtica; no hi ha persecució sistemàtica.

El trasllat al centre penitenciari de Brians és acordat per la Junta Provisional de Tractament el dia 10 de setembre, i aquests fets que vostè m'està comentant van succeir el dia 17 de setembre, i li he dut aquí el document, per si després el vol veure. El dia 10 de setembre, en la Junta Ordinària de Tractament, es proposa a la interna Núria Cadenas classificar-la en tercer grau, i li acabo de dir que, automàticament, a les internes del centre penitenciari de Brians la classificació en tercer grau els comporta passar, en base a l'article 43, al centre penitenciari Brians - Dones. Transcorregut un període que, d'ordinari, serà breu, obtindrà el règim obert i tornarà normalment al centre penitenciari. Ho repeteixo: això és així, amb independència de la voluntat del pres; altra cosa és que el pres gaudeixi o no dels beneficis —quarantavuit dies de permís, caps de setmana a casa, etcètera—; altra cosa serà que ell en vulgui gaudir.

I, en definitiva —en definitiva—, deixant de banda problemes que puguin tenir referència o no a la bondat de certes condemnes, a la bondat de certes sentències —cosa que no és pròpia d'un conseller de Justícia, que analitzi el fons o l'etiologia o la intencionalitat de certes condemnes—, el que jo li he de dir, que és el que em sembla que hi ha en el rerefons de tota la seva intervenció, és que si vostè pensa o vostè creu que algun dels signes identificatius de la nació catalana no estan prou garantits, estan vexats o estan limitats en el seu desenvolupament en les presons catalanes, en les presons assumides en competència exclusiva a la seva competència d'execució pel Govern de Catalunya, perdi tota la seva cura i perdi tota la seva por: en tant que hi hagi el Govern que hi ha i jo estigui honorat de formar part d'aquest Govern, els signes identificatius de Catalunya —i, en aquest cas, la seva bandera i el seu himne— gaudiran de la total protecció, de la total consideració, i no estaran en cap moment sotmesos a la més mínima vexació; ho reitero, en tant que hi hagi aquest Govern i jo sigui honorat de formar-hi part.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller.

Han estat posposades les preguntes números 9 a 12.

*Pregunta sobre la campanya de recollida de fruita
de les comarques del Segrià, l'Urgell
i la Noguera durant l'estiu del 1993*

Passem a la pregunta 13, sobre la campanya de recollida de fruita de les comarques del Segrià, l'Urgell i la Noguera durant l'estiu de 1993, presentada pel diputat senyor Ignasi Riera. Té la paraula.

El Sr. RIERA I GASSIOT: Sí, gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, aquesta era la primera de tres preguntes, i el fons de la qüestió que ens interessava era la situació dels treballadors temporers de la fruita a les comarques lleidatanes –per dir-ho amb un cert eufemisme. I, aleshores, senzillament, les dues preguntes, la 14 i la 15, semblaven més adreçades al conseller de Treball, que les havia de contestar, i la primera, que era sobre la campanya de la recollida de la fruita d'enguany a les comarques del Segrià, l'Urgell i la Noguera, que sembla que la respondrà el conseller d'Agricultura. Ho dic perquè, aleshores, poden semblar preguntes inconnexes, i només és, en tot cas, aquesta, la primera de les preguntes, per poder avaluar en el Ple en què respongui el conseller de Treball, sobre la problemàtica dels treballadors temporers.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Riera. Pel Consell Executiu, té la paraula l'honorable conseller senyor Marimon.

El Sr. CONSELLER D'AGRICULTURA, RAMADERIA I PESCA (Francesc Xavier Marimon): Sí, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor Riera, bé, jo he portat les avaluacions –que crec que era el que li interessava a vostè– de la collita d'enguany de la fruita. Les primeres avaluacions que es van fer després de la floració, doncs..., es preveia que descendiria, la collita de l'any passat, aproximadament d'un 35% la pera, d'un 37% la poma i d'un 11% els préssecs, que són les fruites amb més superfície conreada.

Posteriorment es va agreujar, donat que es va veure que ens n'anàvem pràcticament a minves del 40% en la pera i el 50% en la poma. També he de dir –i vostès, tots en són coneixedors– que hi ha hagut tres pedregades durant el mes d'agost que han afectat unes tres mil cinc-centes hectàrees de superfície de conreu, la qual cosa ha fet encara baixar més la collita. Podríem estimar –sense, crec, equivocar-nos massa– que la collita de fruita a les comarques de Lleida s'haurà situat entre un 55 i un 60%..., inferior a l'any passat, si bé és cert –jo no sé si ve en l'interès de la pregunta– que els preus aquest any són notablement superiors als de l'any passat i que l'escassetat de collita en les zones on no ha afectat la pedregada haurà, crec, compensat amb escreix aquesta manca de productivitat. En la zona que ha estat afectada per les pedregades, doncs, des del Govern de la Generalitat hem fet tot un seguit de mesures per mirar de pal·liar els danys als agricultors i aconseguir que no perdin competitivitat enfront tant del mercat interior com del mercat exterior.

En definitiva –i crec que potser era aquest és el seu interès–, podríem xifrar al voltant d'un 55% de minva la collita global de fruita d'aquest any referent a l'any 92, cosa que també és lògica perquè l'any anterior va ser d'una gran collita i els arbres, doncs, són sotmesos a una certa «veceria» que se'n diu, no? que els anys que produeixen molt fruit l'any posterior tenen tendència a fer-ne menys. I a la vegada, doncs, hi ha hagut aquests desastres climàtics dissortats per a tots, però sobretot per als agricultors.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. Pot repreguntar, el senyor Riera.

El Sr. RIERA I GASSIOT: Sí, gràcies, senyor president. Dir, en primer lloc, que naturalment lamentem aquesta minva, de la qual ni vostè ni cap de nosaltres no n'és responsable. Aleshores, senzillament, el fons de la pregunta anava a dir si aquestes previsions, que suposen, per tant, una reducció de jornals de cara als treballadors temporers, si són previsibles i si poden ser anunciades amb temps, tant als que han de recollir la fruita com als agents socials que treballen en aquest sector de treballadors temporers.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Riera. El senyor conseller.

El Sr. CONSELLER D'AGRICULTURA, RAMADERIA I PESCA: Senyor president, senyors diputats, de fet, la previsió de minva de collita del voltant del 30, 35% d'inici de temporada sí que era coneguda, i jo crec que era coneguda per tots els agents socials. Respecte a la pregunta que vostè diu, ben bé no és de la meua competència contestar-li, però la realitat és que també hi podia haver una certa previsió, en el sentit que, donat el baix preu de l'any passat de la fruita i la pèssima temporada que van tenir els fructicultors, probablement aquests també esmerçarien un gran esforç en la mateixa mà d'obra, mà d'obra i familiars. D'aquests temes, sí que se'n va parlar amb anterioritat, i conjuntament, sobretot amb algunes organitzacions sindicals i, sobretot, conjuntament amb els departaments de Treball i de Benestar Social, es van prendre les mesures que vam creure més adients, a part de crear uns fons en els quals hi han participat els tres departaments, per mirar de solucionar al més possible temes d'allotjament i altres temes vinculats amb els probables temporers de la recollida de la fruita.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, conseller Marimon.

**Modificació de l'ordre
del dia**

No hi ha més preguntes; per consegüent, passem a un altre punt de l'ordre del dia, al número dotzè, que era una interpel·lació sobre la prestació social substitutòria. He de demanar l'assentiment a la cambra per posposar-lo a la propera sessió. Punt dotze: la interpel·lació que formulava Esquerra Republicana de Catalunya. Conforme? (*Pausa.*)

**Moció subsegüent a la interpellació al
Consell Executiu sobre la política general
de subministrament elèctric**

Passem al punt tretzè, que és la Moció subsegüent a la interpellació sobre la política general de subministrament elèctric, presentada per la diputada senyora Dolors Torrent, del Grup Socialista, que té la paraula per presentar-la.

La Sra. TORRENT: Senyor president, senyores diputades i senyors diputats, aquesta Moció subsegüent a la interpellació substanciada en el darrer Ple té com a fil conductor evidenciar la manca de previsions del Govern de la Generalitat davant situacions d'emergència i demanar als grups de la cambra la sensibilitat, cosa que no dubto, per fer possible instar el Consell Executiu que en un període de trenta dies presenti en aquest Parlament els diferents plans d'emergència per fer front a situacions d'aquesta naturalesa.

Volgudament –volgudament–, el Grup Socialista es manifestava en la interpellació que ha motivat aquesta Moció denunciant que davant situacions com les que es van produir a Catalunya el propassat 24 d'agost no estem preparats. I quan diem «no estem preparats» assenyalem directament el Govern de la nació, que és qui té la responsabilitat que no es creï desinformació o angoixa entre els ciutadans davant situacions que poden col·locar el país, en el seu conjunt o determinades zones del país, fora de la normalitat.

El conseller d'Indústria no va voler entrar en el fons del debat del que el Grup Socialista, del que jo plantejava. Tot i la cordialitat del debat, el conseller d'Indústria va evitar respondre als interrogants que jo li plantejava, interrogants que sorgien de la situació que es va crear a Catalunya amb l'apagada de llum del dia 24 d'agost, d'àmbit gairebé nacional, sembla ser –sembla ser–, per les explicacions que es van donar –que, de fet, ja sabíem–, motivada per l'efecte d'uns fenòmens meteorològics –per cert, també anunciats–; un llamp que va desencadenar un seguit de danys en la xarxa elèctrica.

L'altre dia va ser un llamp; un altre dia poden ser nevades, inundacions o qualsevol altre tipus de fenòmens o successos meteorològics –o no, això també s'ha de dir–, que poden incidir de manera molt directa en la població. I aquest era el tema i és el tema de la Moció: com està previst, en cas que es donin situacions d'alarma, de sinistre, de catàstrofe, com està previst actuar? Per què el dia 24 no es va actuar com creiem que calia?

Per cert, deixin-me fer un parèntesi i que els digui que, la setmana passada, una zona de Barcelona, molt a prop d'aquí, d'aquest Parlament, va quedar sense llum en una hora punta –era al migdia– i va ser una bona estona –personalment, m'hi vaig trobar jo, vaig patir aquest cas perquè era al migdia. I deixin-me que els digui, també, que des del fatal dia 24 a Catalunya s'han produït més de deu tallades de subministrament elèctric en determinades zones. Sense anar més lluny, abans-d'ahir, a l'Hospitalet de Llobregat. I això els ho dic per fer palès, un cop més, que a Catalunya la xar-

xa elèctrica no reuneix els requisits per oferir un servei de qualitat. Però la veritat és que no voldria que aquest parèntesi ens desviés del tema de fons de la Moció i de la interpellació.

D'això, d'aquests temes del servei elèctric, de com està la xarxa elèctrica a Catalunya, en parlarem a la compareixença que el senyor Subirà farà a la Comissió d'Indústria.

Doncs bé, el tema és com està preparat el país per fer front a situacions catastròfiques o d'emergència. Com està preparat el país si, com va dir en la rèplica el senyor conseller, apagades com les del dia 24 poden tornar a succeir? Com es fa front a situacions que produeixen pèrdues econòmiques que el país no es pot permetre? Com es fa front a situacions la naturalesa de les quals pot crear angoixa, desconcert, desinformació als ciutadans i també a les institucions? Com es garanteix als ciutadans de Catalunya seguretat respecte als seus drets com a ciutadans? Això és el que ens preocupava i ens preocupa. Aquest és el motiu de la interpellació i d'aquesta Moció: aquest i no altre. I voldríem també que en la rèplica s'anés en aquesta direcció.

Permetin-me ara que els recordi el següent...

(Remor de veus.)

El Sr. PRESIDENT: Silenci!

La Sra. TORRENT: En la memòria de l'any 92, del Departament de Governació, la pàgina 123, diu el següent –memòria del Departament de Governació–: «L'any 1992 ha estat força important per a la protecció civil a Catalunya. En primer lloc, l'aprovació i publicació de la norma bàsica de protecció civil, que configura el marc competencial i d'actuació de forma clara, és el que ha permès estructurar la protecció civil a Catalunya; en segon lloc, s'ha de mencionar el Decret de creació del Centre de Coordinació Operativa de Catalunya com a centre de comunicacions i informació que relaciona tots els ens i organismes que poden actuar i intervenir en situacions de protecció civil.» Després, a les següents pàgines, parla de plans d'emergència exterior, concreta més temes relacionats amb el Centre de Coordinació, parla de simulacres, parla dels plans que han de fer els municipis, parla de diferents conferències i xerrades, algun manual sobre aquest tema...

Jo els voldria dir el següent: la norma bàsica de què es feliciten que estigui aprovada en aquesta memòria del 92, la norma bàsica a què fa referència, és la que configura el marc competencial que, per tenir vigència plena, cal que la comunitat autònoma elabori els seus plans territorials de protecció civil. Doncs bé, jo els pregunto: on és aquest pla territorial d'àmbit nacional o d'àmbit més petit? On són els plans sectorials? I això és el que demanem en aquesta Moció, perquè evidentment, si és que hi són, no van funcionar el dia 24.

I respecte al mencionat Centre de Coordinació Operativa de Catalunya, a nosaltres ens sembla que és una gran superestructura amb un gran organigrama, però sense efectivitat, perquè aquell dia, el dia 24, tampoc va funcionar.

Jo els deia en el Ple passat que els alcaldes de Catalunya no sabien què passava davant el sinistre que es va produir;

no tenien cap mecanisme per assabentar-se del que succeïa, i això, és clar, no pot ser. Els alcaldes han d'estar informats. Jo els reclamo una resposta global a les situacions d'emergència. No val, crec, que em diguin que s'estan impulsant o s'està donant suport als plans municipals, o que hi han uns manuals que ja expliquen com s'ha d'actuar, o que s'han fet determinats simulacres en determinats sectors. Això, evidentment, és necessari, però cal tenir la seguretat que es preveuen totes les situacions, per extremes que siguin, i no des del punt de vista de manual, sinó de la previsió que un govern ha de fer i dels mecanismes a desplegar, quan, malgrat que una situació sigui improbable —quan una situació sigui improbable—, estadísticament pot ser previsible.

Per tant, voldria que en la rèplica o en el posicionament del Grup de Convergència es tingués present el que jo he dit en aquesta Moció, perquè el senyor conseller no va contestar, no va entrar en el debat dels temes que jo plantejava. Per tant, crec que seria un error, en aquest Parlament, que s'eludís contestar el problema de fons que jo plantejo. Ja vaig dir el dia passat que tots els temes relacionats amb l'apagada, amb l'estat de la xarxa elèctrica de Catalunya, els debatriem quan el senyor conseller d'Indústria vingués a la Comissió, que nosaltres tenim estudis i ho tenim preparat, i em sembla que en aquest moment el que cal és un posicionament respecte a aquesta mancança que he denunciat a Catalunya.

Res més, i els agrairia, a tots els grups, que fossin sensibles —ja he dit abans que així ho suposava— al fet que he denunciat, i que s'aprovés aquesta Moció en la línia que jo he anunciat.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Torrent. No s'ha presentat cap esmena i, per consegüent, els grups poden passar a fixar llur posició. Pel Grup Parlamentari Popular, té la paraula l'illustre diputat senyor Ros.

El Sr. ROS: Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, senyora diputada, ens ha tocat la sensibilitat, evidentment, i evidentment que donarem suport a aquesta Moció presentada per la il·lustre diputada Dolors Torrent, del Grup Socialista. Perquè aquesta Moció demana, simplement, que es presentin aquí, al Parlament de Catalunya, en el termini de trenta dies, el pla o plans d'emergència previstos pel Consell Executiu de la Generalitat per fer front a situacions de gran dificultat social o catastròfiques. És tan lògic, tan lògic, que, per si sol —no feia falta ni que ens toqués la sensibilitat—, per si sol queia.

Evidentment, això ve a conseqüència del dia 24, de l'apagada de llum que va haver-hi el dia 24 passat, una apagada que se'n va ressentir pràcticament tot el país —tot el país— i que va provocar uns efectes nefastos per a la vida econòmica i social del país.

Diferents articles —com vostè va dir en la interpellació— de l'Estatut del consumidor, aprovats en el Ple d'aquesta cambra el dia 24 de febrer, ens parlen dels drets dels ciutadans a uns serveis públics de qualitat. Jo crec que en aquest país tots els grups parlamentaris desitgem, volem —uns tenen més responsabilitat que altres— aconseguir uns serveis

de qualitat, per aconseguir un país de qualitat, que és el que tots desitgem, busquem, i el que els nostres ciutadans necessiten, i crec que som deutors amb ells, perquè en aquests moments no els tenim.

Creiem que les infraestructures per al desenvolupament econòmic del nostre país són fonamentals, i, com no?, el tema de l'electricitat, que és un tema, dintre de les infraestructures, fonamental. El nostre Grup ha presentat diferents propostes a aquest respecte. La il·lustre diputada ja va presentar una sèrie de preguntes —la il·lustre diputada Dolors Montserrat— no fa gaires dies, perquè les apagades són constants a diferents comarques, a diferents localitats, i tot això, doncs, dóna una imatge del nostre país que nosaltres no desitgem ni volem.

Aquesta apagada del dia 24 va provocar, certament —i tots en som coneixedors—, angoixa dintre dels ciutadans, en el conjunt dels ciutadans del país, i, a més a més, pèrdues importants en el sector empresarial —pèrdues importants.

I en la interpellació que la il·lustre diputada va presentar i que va contestar l'honorable conseller, doncs, va comentar que ell se n'havia assabentat perquè ell estava en una comarca, doncs, del Maresme, en un poble, que va anar a tallar-se els cabells a Mataró i allà encara no se n'havia assabentat... Escolti, les repercussions —les repercussions— també van ser en el Maresme, encara que no va haver-hi apagada; no va haver-hi apagada de llum al Maresme, però les repercussions també hi van ser, perquè molts pobles de la nostra comarca —i jo, com a alcalde d'aquella comarca haig de dir-ho— ens abastem d'aigua del Ter i, evidentment, en no anar les bombes de l'aigua del Ter, ens vam quedar a la població pràcticament sense aigua. I és clar, de veritat, a pesar d'algun somriure que hi hagi, els puc assegurar que, com a alcalde d'un poble, aquest menyspreu que moltes vegades se'ns té als alcaldes, nosaltres que hem de transmetre la tranquil·litat als ciutadans, que sempre ens hem prestat a ser solidaris, totalment i absolutament, amb les institucions, crec que no ens el mereixem. I d'aquí la denúncia, doncs, de la il·lustre diputada, amb la qual coincideixo plenament.

És evident que aquest dia 24 d'agost és, potser, el que ha provocat aquesta situació; ja he dit abans que eren molts altres dies, que hi havien hagut altres qüestions, no de la importància d'aquest dia 24, però ens preocupa enormement, i estic convençut que a tots els grups d'aquesta cambra ens preocupa enormement la seguretat..., quina seguretat, més ben dit, tenen els ciutadans de Catalunya, davant de situacions d'emergència com aquesta o d'altres circumstàncies similars a aquesta, i que, en aquests moments, no tenim aquí, al Parlament de Catalunya, uns plans en aquest sentit, que és el que demana aquesta Moció.

Creiem que, per la tranquil·litat dels ciutadans de Catalunya, per tot allò que els diferents grups de l'oposició puguem fer, juntament amb el Govern, amb el Grup de la majoria, per tranquil·litzar aquests ciutadans, pel bé del nostre país, creiem, amb tota sinceritat, que hi hem de donar el suport. El nostre suport, el té, i espero i desitjo que el suport dels diferents grups de la cambra.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Ros. Pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya, té la paraula el diputat senyor Fuentes.

El Sr. FUENTES: Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, nosaltres donarem el nostre suport a aquesta Moció, no únicament perquè som sensibles als requeriments de la diputada senyora Torrent, sinó, essencialment, perquè la considerem oportuna i necessària.

Certament, l'apagada quasi general del dia 24 d'agost va posar en evidència, va fer paleses deficiències importants en la xarxa de subministrament elèctric a Catalunya, i va posar també en evidència deficiències importants quant a les previsions dels poders públics, essencialment del Govern de Catalunya, quant a la necessitat de fer front a aquestes situacions d'emergència. Per tant, nosaltres considerem que aquí hi ha una doble línia d'actuació. Per una part, la necessitat de revisar el nivell d'exigència a les companyies de subministrament elèctric de Catalunya perquè es modifiquin aquells aspectes imprescindibles que donin molta més seguretat al subministrament al nostre país. Però, per altra part, cal també que els poders públics i la Generalitat estableixin els seus propis plans per atendre aquestes situacions d'emergència.

Per això ens sembla que és necessari fer el que demana la Moció; és a dir que el Govern de Catalunya envii al Parlament un pla o uns plans per atendre aquestes situacions d'emergència que ens serveixin per estudiar aquestes dues vessants: per una part, la necessitat de modificar —hi insisteixo— el nivell d'exigència a les companyies de subministrament elèctric a Catalunya, i, per altra part, els mitjans propis dels poders públics per atendre aquestes situacions quan es produeixin. Per tot això, com he dit, nosaltres donarem el nostre vot favorable a aquesta Moció.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Fuentes. Pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Bargalló.

El Sr. BARGALLÓ: Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, aquest matí, a les set del matí, hi ha hagut un tall de fluid elèctric a la zona concordant entre el Tarragonès i el Baix Penedès, i és el vuitè tall de fluid elèctric en aquesta zona del mes de juliol ençà.

No sé si és una situació de gran dificultat social, ni catastròfica, evidentment —el tall ha durat una vintena de minuts—, però sí que la insistència per part de les companyies elèctriques a ajudar la nostra vida quotidiana amb aquests talls d'intermitència —vuit des del juliol ençà, Déu n'hi disposen en relleu que allò que es va debatre en el Ple passat, arran de la interpellació d'urgència proposada pel Grup Socialista no era tan sols un fet puntual, per molt important que fos, sinó que era un fet constant al nostre país.

Ara un company diputat em deia que la importància d'un país no es mesura pel nombre d'audis que van per les carre-

teres, sinó que es mesura, entre altres moltes raons, pel nombre de talls de fluids elèctrics que hi ha al llarg de l'any. Doncs, bé, si prenem aquesta mesura, el nostre país, algunes zones del nostre país..., però no els estic parlant, per exemple, d'una zona d'alta muntanya o una zona problemàtica; els estic parlant d'una zona turística que en plena temporada turística ha tingut vuit talls de fluid, alguns d'ells importants en durada, altres no tant.

Per això vam seguir amb molt d'interès la interpellació, hem seguit la presentació de la Moció; de fet, l'únic retret que podem fer a la senyora diputada, senyora Torrent, és que la Moció esperàvem que encara fos més llarga i fos més contundent. En tot cas, suposem que tot és a l'espera de la compareixença del conseller a la Comissió d'Indústria, però, en tot cas, que evidentment aquest text de la Moció tindrà el vot favorable del Grup d'Esquerra Republicana.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Bargalló. Pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula el diputat senyor Esteve.

El Sr. ESTEVE I ABAD: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, de fet la Moció planteja que el Govern presenti el Pla, diu, o plans d'emergència per fer front a les situacions catastròfiques. De fet la interpellació que precedeix aquesta Moció anava orientada en el sentit més aviat de per què s'havia produït l'apagada, i la Moció té una..., varia, diguem-ne, l'objectiu i l'enfoca en el sentit de..., no qüestiona per què s'ha produït l'apagada, sinó que el que planteja és, quan succeeixen aquestes coses, quins plans té l'Administració, o, d'alguna manera, com deia ara la senyora Torrent, per què no estem preparats.

Jo, en primer lloc, el que voldria dir és que es pot crear molta confusió si no identifiquem bé les situacions. La situació de l'apagada no es pot titllar de situació catastròfica. Per tant, no hi ha una adequació entre el que es demana en aquesta Moció i el que va succeir el dia de l'apagada. Fins i tot, la senyora Torrent, en la seva exposició, ha anat parlant de situacions, des de situacions catastròfiques fins que ha arribat a utilitzar l'expressió «fins que no hi ha la normalitat»; és clar, entre la no-normalitat i la situació catastròfica hi ha una quantitat de situacions —anem a dir i jo diria— algunes d'elles, fins i tot, habituals que francament planteja una cosa tan àmplia que per si mateixa jo crec que gairebé no tindria possibilitat de resposta.

Fins i tot ha citat, per exemple, el cas d'una sala pública en què l'altre dia se'n va anar la llum, en una sala pública; és clar, que en un lloc públic s'apagui la llum, doncs, no té res a veure amb el que estem parlant; simplement potser van saltar els ploms o, en fi..., vull dir, no té res a veure —entenc jo— amb el que estem parlant.

De fet, les situacions catastròfiques, situacions que en podríem dir límits o, fins i tot, amb desgràcies, són aquelles en què els plans normalment han de preveure la utilització de molts mitjans, mitjans d'ordre, doncs, bombers, mitjans sanitaris i, eventualment —no ho sé— fins i tot l'exèrcit en

unes situacions veritablement catastròfiques. Per tant, en aquesta situació, evidentment, de plans d'aquesta naturalesa és clar que normalment han d'intervenir diverses administracions i que són plans que, com saben perfectament, responen a qüestions molt complexes i que en qualsevol cas molt rarament —jo diria que gairebé mai—, si són situacions catastròfiques, corresponen a responsabilitats úniques i específiques de la Generalitat. Per tant, difícil és, per tant, que la Generalitat pugui presentar a aquesta cambra plans específics quant a situacions catastròfiques.

És ben evident que el dia de l'apagada no corresponia a cap actuació en l'àmbit dels bombers, ni en l'àmbit sanitari, ni en cap situació pròpia, excepte enviar els bombers a l'origen del problema, que va ser l'encesa del transformador; però que com a problema era un problema específic i concret.

Jo, en general, crec que el que hauríem de plantejar en aquesta..., en discutir això, no és tant el que planteja la Moció, sobre la qual nosaltres, en principi, ja anticipo que votarem en contra, sinó que, en tot cas, si parlem del dia de l'apagada, el que hauríem de preguntar-nos és: quines actuacions són les que corresponen si es torna a plantejar una situació d'aquell tipus. És clar, en una situació d'aquell tipus jo entenc que el que s'havia de fer aquell dia i el que caldrà fer el dia que es torni a plantejar és mirar que torni la llum com més aviat millor; és aquesta l'emergència; no hi ha llum?, que torni la llum com més aviat; no hi ha altra qüestió, ni crec que va succeir res més.

Per tant, permetin-me només que, per evitar identificar malament les situacions aquestes d'emergència o catastròfiques, faci un petit i breu repàs del que jo entenc, sense entrar en cap tema tècnic, que va passar el dia de l'apagada.

El dia de l'apagada, de fet —no voldria que interpretessin que és una *boutade*—, no va fallar el sistema elèctric, va funcionar el sistema de seguretat elèctric. O sigui, el dia de l'apagada van funcionar els sistemes de seguretat. Mirin, el dia de l'apagada el que va passar és que, quan a casa tenim un problema, abans es fonien els ploms i ara salta el diferencial; bé, doncs el que va succeir el dia de l'apagada és que al país li van fallar uns quants diferencials, van saltar uns quants diferencials. Per què? Per evitar, per evitar problemes majors. És a dir, el que va passar el dia de l'apagada és que els sistemes de seguretat del sistema elèctric van evitar una situació catastròfica. O sigui, jo entenc que va succeir exactament el contrari que d'alguna manera pretén preveure, eh?, la diputada socialista, la diputada Torrent. Per tant —hi insisteixo—, crec que estaríem parlant d'un veritable accident greu si no haguessin funcionat aquests sistemes de desconexió.

Mirin, jo crec que serà molt interessant la reunió de la Comissió d'Indústria, que els avanço que, probablement, serà el dia 19. En tot cas, la convocatòria no està feta i, per tant, no puc pas confirmar-ho, però probablement el conseller proposa el dia 19, i així, en principi, faríem la convocatòria. Aquest dia serà molt interessant, perquè, efectivament, fins i tot, alguns altres grups parlamentaris ara han tornat a treure el tema «se'n va la llum», i jo crec que serà

molt interessant parlar de qualitat de subministrament, com va explicar l'altre dia el conseller, i de seguretat de subministrament, i del que econòmicament representa una cosa i l'altra. Crec francament que serà una sessió molt interessant, i em fa l'efecte que ens hem de remetre a ella.

Pel que respecta a la Moció, el nostre Grup votarà en contra.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Esteve.

Seguidament es passa a la votació.

Senyores diputades i senyors diputats que estiguin d'acord amb el text de la Moció, es volen posar drets?

Les i els que hi estiguin en contra?

Abstencions?

La Moció ha quedat rebutjada per 34 vots a favor, 55 en contra i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política d'abocadors de residus sòlids

Passem al catorzè punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació sobre la política d'abocadors de residus sòlids, presentada pel diputat senyor Víctor Gimeno. Té la paraula per presentar-la.

(*Remor de veus.*)

El Sr. GIMENO: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats...

El Sr. PRESIDENT: Espera que hi hagi silenci.

El Sr. GIMENO: Sí, sí...

(*Pausa.*)

El Sr. PRESIDENT: Comenci.

El Sr. GIMENO: Gràcies. La Moció aquesta és una conseqüència lògica del resultat de la interpellació que vam substanciar al proppassat Ple. Amb aquesta interpellació vam intentar —i crec que ho vam aconseguir, ja que les respostes del conseller van ser tot l'ambigües i imprecises que havien de ser quan no podia donar respostes més concretes als problemes que els plantejàvem—, vam —com dic— plantejar l'escàs interès que té el Govern a tractar seriosament el tema dels residus. Vam donar exemples prou patents que hi ha pocs criteris de racionalitat, d'eficàcia i de buscar resoldre el tema dels residus en molts llocs —el cas de l'abocador de Santa Maria de Palautordera n'és un exemple—, més promogut..., l'eficiència en la gestió, com deia el conseller, que ens vam queixar no que fos eficient en un cas, sinó que fos ineficient o que fos desatès en la gran majoria dels casos que es presenten. Un cas en el qual hi ha més interès a promoure una iniciativa privada, en què hi han al darrere importants empreses i importants personalitats, que no a buscar una solució concreta als abocadors d'una determinada comarca.

Vam plantejar també criteris de poca racionalitat en fer abocadors que són, pretenen ser abocadors comarcals i que dos abocadors comarcals, concretament el del Baix Ebre i el

del Montsià, estan ubicats a una distància d'escassos sis o set quilòmetres, sense cap dificultat ni orogràfica, ni de separació per cap riu, ni per cap dificultat aparent; sis o set quilòmetres de distància per a tractar, l'un, els residus de cinquanta mil persones, i l'altre, els de seixanta mil.

En definitiva, vam estar plantejant també que hi ha un cert interès a amagar els problemes, i el cas de Tecresín, al Prat del Llobregat, és un cas també prou patent; fa tres anys que l'Ajuntament –tres anys i quasi mig– va paraitzar una empresa que estava fent un negoci brut, i que el Govern de la Generalitat, concretament la Junta de Residus, encara no li ha posat en aquests moments control en aquell abocador, que reconeix que és el major abocador –almenys localitzat, almenys controlat, en el sentit que saben on és– de residus industrials; més de cinc-centes tones de residus industrials en un lloc, allà tancats –això sí–, més o menys tancats, més o menys controlats, però sense que s'hagi fet res.

Llavors, el nostre plantejament en aquesta Moció és intentar que apliquem aquesta Llei que vam aprovar recentment, la Llei reguladora de residus, del 30 de juny passat, i que intentem aplicar, com diem al primer punt, que la implantació d'abocadors de residus es faci atenent a aquests dos criteris, de racionalitat i d'eficàcia. I plantejem, a la segona part d'aquest punt, que estigui feta la implantació de nous abocadors sempre seguint els criteris que vam aprovar en aquesta Llei, que deien que la implantació d'abocadors no ha de ser la política prioritària del Govern de la Generalitat, sinó que ha de ser la minimització, la recollida selectiva, la recuperació, la valorització, abans que tot aquest procés d'implantació d'abocadors, per evitar que cada dia tinguem més abocadors, ja que l'objectiu fonamental de la Llei era que cada dia tinguem menys residus a tractar.

El segon punt, també, és el d'intentar una cosa que no vam aconseguir dintre de la Llei, que era fixar uns terminis per a l'aprovació dels reglaments específics que han de regular el funcionament dels abocadors –articles 31 i 32 de la Llei–, que sigui donat un temps, sigui fixat un temps. Allí no vam reeixir; en aquests moments ho tornem a plantejar, perquè creiem que és oportú, que és necessari accelerar l'elaboració d'aquests reglaments, ja que si en aquests moments hi ha una política bastant activa de promoció de nous abocadors, és en aquests moments quan hem de dir com han de funcionar els abocadors. No té molt de sentit que en aquests moments estiguem fent abocadors i els reglaments els fem d'aquí a cinc o sis anys, quan ja no hi haurà abocadors a fer, perquè estaran tots fets.

I finalment, al punt tercer de la Moció, el que plantejem és que en el cas de residus industrials, que cada dia surten a la premsa abandonaments interessats d'empreses o de particulars, que els llencen allí on els dona la gana, que el que hi hagi sigui una tasca activa, per part de la Junta de Residus, d'identificació i de control i de sanejament d'aquests abocadors il·legals. Hem dit el cas de Tecresín, que és un abocador il·legal, hem dit el cas... –ho vam comentar–, el cas d'Òdena, a la comarca de l'Anoia, hem comentat diversos punts on hi han abocadors il·legals i que el Govern, mentre

no s'aixeca la llebre, sembla que no hi té cap interès, a actuar-hi; sempre actuem a posteriori.

Llavors, pensem que, això, s'ha d'intensificar aquest control, i que també el que s'ha de fer és la segona part: una vegada sabut on hi ha un abocador, qui són els responsables, aplicant la Llei, aplicant aquesta Llei que vam aprovar, que s'exigeixin responsabilitats. No pot ser que avui encara no hi hagi cap responsable a qui s'hagi aplicat una sanció en el cas que hem dit de Tecresín; és a dir, més de set-centes tones que hi havia, en el seu principi, en aquell lloc, i l'única cosa que s'ha fet va ser, els residus identificats com que eren d'una determinada empresa, dir: «Us els torneu a endur», però no hi ha hagut cap exigència de responsabilitats, no hi ha hagut cap aplicació de sancions, i això no pot ser, perquè el risc que tenen les empreses que juguen a aquest joc dels disbarats o de les irresponsabilitats és que, si els ho tornen a fer endur, hi haurà un cost de transport addicional al primer transport que hi ha hagut, i per aquí no podem anar. S'ha d'aplicar aquesta Llei, s'han d'aplicar les sancions, i han de ser suficientment importants, aquestes sancions, com per dissuadir aquests empresaris irresponsables de la repetició d'aquestes pràctiques indesitjables.

En definitiva, creiem que la Moció, la voluntat que té és que anem a tractar seriosament el tema dels residus a Catalunya i que anem a racionalitzar tot el tema dels abocadors. Avui és una tasca importantíssima d'aquest Govern, i no ens en sortirem si anem aplicant la política aquesta que primer posem una pica, si resulta que no hi ha massa conflictivitat en un lloc, llavors farem l'abocador més gran i, si convé, allí hi abocarem tot el que ens càpiga. Aquesta és la política que s'ha fet fins ara i el que exigim és que facin una política seriosa, tal com la Llei preveu i tal com la població de Catalunya ens demana.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Gimeno. Ha presentat esmena el Grup Parlamentari de Convergència i Unió; per defensar-la, té la paraula el diputat senyor Gavín.

El Sr. GAVÍN: Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor ponent presentador de la Moció, nosaltres hem presentat una esmena que abasta, de fet, els tres punts de la Moció, perquè entenem que si som capaços de destriar alguns dels elements de debat que han sortit, o de propostes o de posicionaments que han sortit, si som capaços de destriar-los i anar, en tot cas, al fons de la qüestió, al que és realment important, doncs, nosaltres pensem que estarem força d'acord i que serem, crec jo, capaços d'arribar a acords.

El contingut de la nostra esmena, el donaré a conèixer al mateix temps que comentaré els altres punts de la Moció, però, en tot cas, quan jo feia referència, per exemple, a destriar els aspectes realment de fons, realment importants, del contingut de la Moció, d'altres aspectes, em referia, per exemple, que hi ha una qüestió, que d'alguna manera es repeteix en la filosofia de la Moció i que nosaltres hem intentat fer aquesta selecció, en el sentit que en una llei que vàrem aprovar el mes de juny, i en la qual, encara que no

s'arribés al consens que sempre es voldria, que seria un consens total i que és impossible en molts casos, però que sí que es van aconseguir un acord important en molts aspectes, doncs, entenem que aquesta Moció –i el senyor diputat ha estat molt sincer i molt clar en aquest sentit– d'alguna manera reencetaria, obriria de nou uns debats que ja es van produir en aquell moment en la línia de modificar alguns dels aspectes que, en aquell moment, algun grup volia modificar i, tal com ell deia, no va ser reeixit.

Nosaltres no som partidaris, amb una Moció, dos o tres mesos després de l'aprovació de la Llei, quan tot just s'està començant a aplicar una part de la Llei, aquella que no està afectada per terminis que ajornin la seva aplicació, entenem que no és adequat de modificar-ho i entenem, doncs, que en tan poc temps tampoc nosaltres hem tingut la possibilitat de canviar de parer en relació amb les posicions que estàvem defensant en aquell moment.

Jo, com veuen, no em referiré a alguns dels aspectes que ha comentat el senyor diputat amb referència al tema de debat, amb un sentit més ampli o amb referència al debat que hi va haver en la interpellació, perquè entenc que la resposta del conseller va ser prou extensa. Per tant –hi insisteixo, com veuen–, jo em centraré més en els punts de la Moció i, sobretot, sobretot, en la presentació de la nostra esmena.

La nostra esmena, que té tres punts, intentant fer una situació..., un text homòleg al del presentador, pretén, en el seu primer punt, no iniciar, doncs, aquesta possibilitat de canviar alguns aspectes de la Llei que ja va es van aprovar en aquells moments. Nosaltres no creiem positiu, ara, intentar crear una nova dinàmica de terminis, de reglamentacions, etcètera, i, per tant, nosaltres ens limitem a dir, en el primer punt, que la implantació de nous abocadors de residus sigui en concordança amb els criteris de prioritat que s'estableixin en els programes derivats de la Llei reguladora de residus, de 30 de juny, que és el que correspon, ens sembla, i que no hi ha cap motiu, fins ara, per canviar-ho. S'hauria hagut de canviar quan va correspondre el debat de la Llei, i, si no es va fer, doncs, nosaltres ens mantenim en aquesta posició.

Pel que fa al segon punt, nosaltres, amb aquest intent de voler arribar a acords en el fons de la qüestió i intentar destruir altres aspectes que ens semblen que no van realment a afrontar el problema d'una manera més seriosa, nosaltres presentem un text, que també substituiria el text de la Moció presentada però que respecta el que nosaltres creiem que és el fons real de la qüestió, el que és important, que aniria en la línia de dir: «Quan s'elaborin i s'aprovin els reglaments específics dels abocadors que preveuen els articles 30 i 31 de la Llei reguladora de residus...», és a dir, no entenem per què hi ha d'haver ni nous reglaments ni nous terminis dels que ja estableix la Llei, però, en tot cas, quan això es faci, que es fixi un període transitori d'adaptació per als que ja estiguin en funcionament. Això és una petició de la Moció, que ens sembla que és raonable, que és un pèl òbvia, si m'ho permeten, però que, amb la recerca d'aquest esperit de col·laboració, admetem que és un tema en què es pot fer èm-

fasi i en què es bo que el Govern en prengui nota d'una manera especial, i, per tant, proposem aquest text –hi insisteixo– defugint la dinàmica de crear ni nous reglaments ni nous terminis dels que ja la Llei estableix.

En el tercer punt –i ara, hi insisteixo, tampoc no entraré en el debat que ha encetat el senyor diputat i que ja se'n va parlar quan el text de la Moció, és a dir, l'actuació amb referència als abocadors de residus industrials–, jo només voldria fer un comentari: no s'escapa a ningú que és una tasca lenta i llarga i, per tant, penso que tampoc cal, cada vegada que succeeix un fet d'aquests, que en succeeixen i en succeiran molts, desgraciadament, doncs, intentem generar un debat d'alarma o d'alarmisme en relació amb aquesta situació. Fins i tot, jo diria que el plantejament del diputat que ha presentat la Moció, en el sentit de dir: «Escoltin, en la Llei hi ha unes responsabilitats i unes exigències que vostès no estan exigint als empresaris, que vostès no estan aplicant...» Miri, per no només contradir aquest discurs seu, sinó intentant palesar-ho d'una manera fiable, nosaltres li presentem aquest tercer punt.

Evidentment, s'ha d'intensificar aquesta tasca, perquè és un problema molt greu i en què el Govern ja ha manifestat en més d'una ocasió la voluntat de lluitar-hi, i evidentment s'ha de fer amb els mecanismes que la Llei ens ha donat, sigui dit de passada –perquè amb el seu comentari m'ha semblat, doncs, que no s'aplicaven aquests mecanismes o que no hi havia voluntat d'aplicar-los–, sigui dit de passada que tots els mecanismes sancionadors de la Llei, a més, van ser àmpliament consensuats i, per tant, per demostrar aquesta intenció, manifestada en diverses ocasions, i per intentar coartar un discurs que anés en la línia de dir: «Vostès no estan treballant en aquesta qüestió», nosaltres presentem aquest tercer punt de l'esmena, que és molt similar, pràcticament idèntic al seu, en el qual, evidentment, estem d'acord que s'insti el Govern de la Generalitat a intensificar la identificació, el control i el sanejament dels abocadors il·legals de residus industrials existents, amb l'exigència de responsabilitats i l'aplicació de sancions que sigui preceptiva per l'aplicació del títol tercer de la Llei.

A això jo voldria afegir que nosaltres presentem –hi insisteixo–, aquesta esmena, que és pràcticament idèntica i que només té alguna petita diferència en el sentit de l'adjectivació, no només en el sentit de manifestar la nostra voluntat i que aquesta voluntat sigui creïble, sinó en el sentit de crear el clima, aquell clima que nosaltres creiem que és el més positiu per lluitar de debò en aquesta qüestió, que és aquell clima de confiança mútua entre els partits representats al Parlament i el Govern, és aquell clima de confiança mútua entre les diferents institucions que poden ajudar a la resolució d'aquest problema, i és la confiança mútua, també, en la tasca que està fent el Govern, i que tots coneixem que està donant resultats importants, que no m'estendré ara a desxifrar, però –hi insisteixo–, en tot cas, vagi en ajuda de la creació d'aquell clima que permeti..., això, un clima de confiança i de col·laboració mútua que permeti lluitar contra aquest tema, que és un tema d'abast general i de gran im-

portància, amb una òptica no de recel, sinó una òptica de col·laboració.

Nosaltres, per tant, desitjaríem que aquesta esmena fos incorporada, i, si ho és, votarem a favor de la Moció.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Gavín. Ara poden intervenir els grups que no han presentat esmenes. En primer lloc, el Grup Parlamentari Popular; el diputat senyor Curto té la paraula.

El Sr. CURTO I CASADÓ: Gràcies, senyor president. Molt breument. Des de la nostra opinió, senyores i senyors diputats, la Moció subsegüent a la interpellació sobre la política d'abocadors de residus industrials que ha presentat lo diputat senyor Víctor Gimeno, des de la nostra opinió, aporta un contingut absolutament racional i justificat, i, si el senyor Gimeno ha parlat de serietat en abordar lo problema que tenim, referit als abocadors de residus sòlids, en la pràctica, esta Moció que presenta el Grup d'Iniciativa per Catalunya en tres punts, en la pràctica, si s'accepta l'esmena del Grup de Convergència i Unió, en la pràctica és totalment modificat en los tres apartats per les esmenes del Grup majoritari.

Des de la nostra opinió, volem manifestar que, si l'interès en l'estadística dels grups parlamentaris, en l'estadística de mocions aprovades, és més important que el contingut, la forma i el fons de la Moció, en est cas concret nos semblaria un error per part del diputat senyor Gimeno i per part del Grup d'Iniciativa per Catalunya, que creiem que no cometrà. Les diferències entre una moció i l'altra, perquè en la pràctica són dues mocions ben diferents, les diferències són importants, i són importants de forma i de fons.

Al primer punt, quan modifiquen lo primer punt de la Moció d'Iniciativa per Catalunya, lo Grup majoritari desestima los criteris de racionalitat i d'eficàcia. Al segon punt desestimen lo compromís d'un termini fix de sis mesos i desestimen l'obligació explícita que comporten los termes d'elaborar i d'aprovar. I al tercer punt desestimen lo fet de procedir a la identificació dels abocadors il·legals, amb un canvi al qual ja ens tenen acostumats i habituats, és a dir, «intensificar la identificació».

Doncs, bé, facin, en tot cas, el que millor li convingui al grup d'Iniciativa per Catalunya, però est diputat se permet aconsellar-li que mantingui lo text inicial i allà cada un amb les seves responsabilitats. En tot cas, senyor Gimeno, compati amb lo suport del Grup Popular.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Curto. Pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Portabella.

El Sr. PORTABELLA: Bé, gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, en primer lloc, el que li voldria dir al representant del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya és que el nostre Grup Parlamentari ha quedat bastant sorprès per la presentació d'aquesta Moció en relació amb la proximitat que hi ha amb el debat i l'aprovació, i l'actitud que va tenir aquest Grup Parlamentari en relació, com deia, amb la Llei reguladora de residus.

A nosaltres ens sembla que hi ha alguns elements que d'alguna manera contradiuen el posicionament que va tenir aquest grup parlamentari en relació amb la Llei. I el cas més paradigmàtic d'això és el primer punt. És a dir, el primer punt, com vostès mateixos citen aquí, que diuen «els criteris de prioritats establerts en els programes generals de la Llei reguladora de residus», doncs, a la Llei reguladora de residus ja hi sortia. Nosaltres estem molt d'acord que vostès canviïn el sentit del seu vot en aquell moment. I, ara, nosaltres, com que hi vam donar suport, ara continuarem donant suport a aquest primer punt.

En relació amb el segon punt, nosaltres també els el votàrem a favor perquè ens sembla molt interessant que en un termini de sis mesos s'arribi..., es puguin determinar uns reglaments específics dels abocadors que es preveuen als articles 30 i 31. Això nosaltres també vam considerar que era una mancança de la Llei reguladora de residus i, per tant, els el votarem a favor.

I en el tercer punt, el tercer punt nosaltres els el votarem a favor també, però hi trobem a faltar una cosa fonamental. És a dir, vostès diuen aquí que cal procedir amb la màxima diligència en la identificació, control i sanejament dels abocadors il·legals. Nosaltres hi afegiríem una cosa fonamental, que és tancar-los. Perquè, és clar, si vostès accepten que es faci només això en els abocadors il·legals, el que estan fent és legitimar una cosa que, com indica el seu nom, és il·legal. I nosaltres pensem que les coses il·legals han de deixar d'existir i, per tant, cal tancar-les. Tot i així, encara que falta l'últim pas, l'eficient, el de tancar-lo, per la part a què arriba, també els el votàrem a favor.

Si vostè acceptés l'esmena de Convergència i Unió, nosaltres votàrem a favor del primer punt, perquè ens sembla que substancialment diu el mateix i que el que no hi ha escrit aquí, en l'esmena de Convergència, és perquè surt en la Llei. I votàrem en contra del segon i el tercer punt. Del segon punt perquè s'estalvia el termini dels reglaments, que és el més interessant que hi hagi. I del tercer punt perquè pateix, «adoleix», sota el nostre concepte, de la mateixa mancança que la Moció d'Iniciativa per Catalunya; és a dir, que vostès estan d'acord a identificar els abocadors il·legals però no a tancar-los. Aleshores, és clar, no podem estar d'acord en això. Per tant, en el cas que es posés a votació íntegrament la Moció d'Iniciativa per Catalunya, votàrem a favor dels tres punts; en el cas que s'acceptessin les esmenes de Convergència i Unió, només votàrem a favor del primer.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Portabella. Pel Grup Parlamentari Socialista, té la paraula el diputat senyor Nadal, Manuel.

El Sr. MANUEL NADAL: El Grup Socialista està d'acord amb els criteris que van impulsar el Grup d'Iniciativa per Catalunya a fer una interpellació sobre la política d'abocadors de residus perquè ens sembla que, en aquest Parlament, la política legislativa que fem és important, però molt sovint les lleis que fem tarden molt a aplicar-se, si és que alguna vegada s'apliquen. I amb els temes de medi am-

bient el que sol passar és que fem lleis molt progressistes, però la seva aplicació, doncs, no ho és tant.

I el cas dels residus és un exemple important. Tal com s'ha dit, hi ha un cert consens en aquest país de quina política de residus hem de fer, que hem de minimitzar la producció de residus, que hem de procedir a una recollida selectiva, que s'ha de fer una valorització d'aquests residus, etcètera. Però llavors, això, que hi estem d'acord, es troba amb una manca d'infraestructures importants per a poder-ho fer. Es comença a fer a poc a poc, però no hi ha infraestructures suficients.

La infraestructura que de moment funciona millor en aquest país és la de l'abocador; abocadors que –tal com la Moció d'Iniciativa per Catalunya, en el seu primer punt, planteja– no es solen implantar amb criteris d'eficàcia i racionalitat, sinó que s'implanten moltes vegades en funció d'allà on es poden fer o allà on hi ha un alcalde que el deixa fer, o allà on hi ha un alcalde que té un terreny que d'alguna manera pot posar a disposició de qui té interès de fer un abocador. I no és un criteri de racionalitat i eficàcia, sinó que és un criteri «d'allà on es pot». I em sembla que no hem de reclamar un pla de residus, però sí que hem de reclamar que els abocadors es facin allà on siguin necessaris. No pot ser que una comarca tingui tres abocadors i la comarca veïna, amb un nombre de població igual d'important, no en tingui cap. I això està passant en aquests moments a Catalunya.

Per tant, em sembla molt oportú el primer punt de la Moció d'Iniciativa per Catalunya en què demanen que es faci una política d'implantació de nous abocadors amb criteris de racionalitat i eficàcia.

El segon punt de la Moció planteja el tema fonamental: fem una llei, però els reglaments no estan encara en vigor. I el Grup d'Iniciativa per Catalunya el que demana és un termini de sis mesos perquè s'elaborin aquests reglaments. A mi em sembla molt prudent establir aquest termini. I, evidentment, la Moció alternativa, a l'esmena del Grup de Convergència i Unió, el que planteja és eliminar aquest termini de sis mesos amb la qual cosa ens quedem exactament allà on estàvem quan es va fer la Llei: «quan fem els reglaments ja en parlarem». No, escolti'm, facin els reglaments en sis mesos i parlem-ne ara ja, perquè el problema dels abocadors és un problema urgent en aquests moments.

Per tant, el Grup Socialista, en cas que s'acceptés l'esmena de Convergència, en el punt 2 no podríem votar-hi favorablement. Sí que ho faríem en el punt primer.

I, quant al punt tercer, a mi em sembla molt prudent que el Grup d'Iniciativa insisteixi que cal sanejar els abocadors de residus incontrolats, que cal fer una política sancionadora i una política de control. I, per tant, a nosaltres ens sembla bé aquesta proposta de Moció.

I voldria dir que, a pesar que hi ha hagut altres grups que diuen que potser això no ho votaran perquè potser és insuficient, a mi em sembla que insistir en la necessitat d'una política de control i de sancions és molt important. Perquè acabem d'assistir encara fa poc, altra vegada, al tema d'abo-

caments incontrolats, per exemple, en el tema dels bidons a Sant Andreu. Aquí vam tenir una intervenció del conseller que ens va dir que ell es menjaria el contingut d'aquells abocadors amb una cullera i jo espero que en el Parlament no hi hagi, en el menjador del Parlament no hi hagi cap plat d'aquests residus perquè evidentment s'ha detectat que eren bastant més tòxics del que ens pensàvem. Per tant, el senyor conseller s'haurà de menjar les seves paraules i el que ha de fer és controlar i sancionar aquests abocaments incontrolats. Per tant, votarem favorablement al tercer punt d'Iniciativa per Catalunya.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Nadal. Ara, per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula el proponent de la Moció, el senyor Gimeno.

El Sr. GIMENO: Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Té cinc minuts, eh?

El Sr. GIMENO: Òbviament agraeixo els consells i els suggeriments; no em puc pronunciar sobre aquelles esmenes que es diu que s'haurien d'haver presentat o algunes mancances; és a dir, suggeriments d'esmenes que no s'han presentat. El Reglament és el Reglament; tothom pot presentar esmenes i l'única esmena que s'ha presentat és la de Convergència i Unió. Per tant, sobre aquesta m'he de pronunciar.

Jo, en tot cas, voldria contradir les manifestacions fetes pel diputat de Convergència i Unió perquè no modifiquem la Llei, no pretenem modificar la Llei en cap moment en aquesta Moció. Ho deia perquè l'argument d'ell, en presentar l'esmena, era que no estaven d'acord a modificar la Llei com nosaltres proposàvem; i en cap moment proposem modificar. Quan diem que s'apliquin criteris de racionalitat i eficàcia no estem contradient la Llei; quan diem, fixem terminis a uns reglaments que no diu la Llei quan es faran, estem demanant que la Llei es desenvolupi. Per tant, no estem contradient la Llei ni estem modificant-la.

Dit això, també m'ha sorprès el fet que diu «anem a destriar els temes realment importants a la Moció». I realment el que fan és que els temes importants els trauen fora de la Moció; és clar, llavors ens quedem amb alguna obvietat, amb alguna obligatorietat perquè el contrari seria perillós. Però dir que el primer punt de la nostra Moció, que planteja tractar la implantació, regular la implantació d'abocadors amb criteris de racionalitat i eficàcia, em sembla necessari; i em sembla necessari per evitar –com deia per aquí el diputat Manuel Nadal, del Grup Socialista– que es col·loqui un abocador allí on no hi ha conflicte, allí on no hi ha soroll, allí on no hi ha ningú que es queixa. I si hi ha una proposta i es queixen quatre veïns –i conec exemples ben propers al meu poble–, quatre veïns es queixen, canviem el lloc. Això són uns criteris que és el criteri de dir: «tenim alguna cosa amagada, tenim poca força moral per a exigir, per a demostrar a la gent que els abocadors són necessaris i no són perillosos, ben portats, i llavors els apartem a un lloc on no hi hagi soroll». Esta política covarda –si se'm permet dir-ho així– no és la més adequada per fer una política seriosa de control d'abocadors i de tractament de residus sòlids.

Llavors, demanem racionalitat i eficàcia i crec que ho demanem amb ple coneixement de causa. Però, encara que això es treu, i és important, la segona part d'aquest punt ens planteja..., l'única cosa que plantejem és que siguin en concordança amb criteris de prioritats. I per què diem això? Perquè és important que aquesta cambra recordi al Govern que la instal·lació d'abocadors de residus no és la prioritat principal del Govern de la Generalitat. I les prioritats principals –i fins ara encara no hem vist, del mes de juny ençà, cap actuació notòria en aquest sentit– són la minimització, el foment de la recollida selectiva, la valorització, la recuperació de residus. I això encara no s'ha fet; se segueix tirant endavant aquesta política d'implantació d'abocadors. La segona part, encara que ens dilueixen la primera, crec que és prou important perquè la cambra la hi recordi, al Govern.

Segon punt; no podem acceptar que el Govern digui que farà els reglaments quan li doni la gana. Si en el moment en què plantejàvem un any, a la Llei, no se'ns va acceptar, tres mesos després plantejem «dintre de sis mesos» perquè és oportú i perquè és necessari regular en el moment en què es fan els abocadors; no d'aquí a cinc anys quan ja no hi hauran abocadors per fer perquè ja estaran tots fets i perquè, si apliquem la Llei, els abocadors ja no seran un problema. El que haurem de fer és tot el tractament i tots els altres punts de prioritats.

Per tant, que aquí se'ns digui que «quan s'elaborin i s'aprovin els reglaments», no ens diu res. Llavors, est punt, en concordança també amb el que han dit altres grups parlamentaris, no podem aprovar-lo perquè aquí no diem res, diem una obvietat.

I el tercer, tot i que hi ha alguns suggeriments també, crec que no modifica el sentit; sí que modifica la intensitat, perquè nosaltres plantejem procedir amb la màxima diligència, i «la màxima» vol dir amb el màxim interès i amb el màxim ordre de prioritats en la identificació, control i sanejament dels abocadors, i aplicant polítiques de sancions, és obvi que les sancions poden tancar els abocadors il·legals, encara que no ho digui la Moció, però no vol dir que estem en contra que es tanquin els abocadors, que es clausurin els abocadors. Vull dir, si els sanegem, si els sancionem i si exigim responsabilitats, això queda implícit dins de la Moció.

Que s'intensifiqui vol dir que farem alguna cosa més; que si aplicàvem tres sancions a l'any, ara n'aplicarem quatre. No és prou; intensificar vol dir incrementar un cert percentatge. Però bé, més val això que no res. Dir, per tant, que preferim que es comprometi el Govern a exigir responsabilitats i aplicar sancions a la gent que practiquen el llençament incontrolat de residus industrials i, per tant, dir que acceptaríem el punt primer i el punt tercer de la Moció.

Gràcies, senyor president. El punt primer i tercer de l'esmena de Convergència i Unió, perdó.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Gimeno. Passem seguidament a la votació; farem votació separada, en primer lloc, dels punts primer i tercer.

El Sr. PORTABELLA: Senyor president...

El Sr. PRESIDENT: Sí?

El Sr. PORTABELLA: Si pogués separar la votació punt per punt...

El Sr. PRESIDENT: Molt bé; doncs, farem votació separada de tots els punts; en primer lloc, del primer.

Vots a favor?

El primer punt de la Moció ha quedat aprovat per unanimitat.

A continuació, es vota el segon punt.

Vots a favor?

En contra?

Abstencions?

El segon punt de la Moció ha quedat rebutjat per 37 vots a favor, 60 en contra i cap abstenció.

Es vota el darrer punt de la Moció, el tercer.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

El tercer punt de la Moció ha quedat aprovat per 84 vots a favor, 8 en contra i 5 abstencions.

Control del compliment del punt II de la Moció 3/IV del Parlament de Catalunya, sobre les finances dels ajuntaments de Catalunya

Passem al quinzè punt de l'ordre del dia, que és el control del compliment del punt segon de la Moció 3/IV del Parlament de Catalunya, sobre les finances dels ajuntaments de Catalunya, sol·licitada pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya. Té la paraula l'il·lustre diputat senyor Farrés per presentar la seva posició sobre l'incompliment de la Moció. Té deu minuts.

El Sr. FARRÉS: Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, per segona vegada en aquesta legislatura –n'ignoro les anteriors– es demana el mecanisme previst en el punt cinquè de l'article 131 del Reglament i, en aquest cas, per controlar o per demanar explicacions sobre el grau de compliment d'una moció, en aquest cas referida al finançament d'una part de la Generalitat de Catalunya, és a dir, aquella que està en el territori; és a dir, els ajuntaments.

Fa aproximadament un any vàrem aprovar dos punts molt concrets que es deia que es constatava, per una banda, la delicada situació dels ens locals, la necessitat d'aclarir les competències, concretar i aplicar el principi de subsidiarietat i de mencionar el finançament en un marc de redistribució dels recursos públics. I, aquest, nosaltres entenem que és un punt important i de responsabilitat, no demanant més recursos sinó redistribuint els recursos i col·locant les competències en el nivell que, d'alguna manera, podrien donar el màxim de rendibilitat social i econòmica, i, per tant, en quina mesura podien donar millors serveis als ciutadans.

No hi ha hagut cap comunicació al Parlament, no hem tingut cap coneixement, vull dir, de com s'hagi avançat i no

tenim cap notícia que avui aquest sigui un serrell dels que sigui present en les negociacions que en aquests moments hi han en relació amb aquestes qüestions en altres instàncies. Per tant, sembla ser –almenys pel nivell de comunicació que en tenim– que s'ignora totalment.

Jo voldria, no obstant, centrar-me en el segon punt, perquè el segon punt era un encàrrec precís: s'instava el Consell Executiu a fer totes les accions i prendre les mesures necessàries perquè els municipis de Catalunya poguessin obtenir operacions creditícies a tipus favorables per a la inversió. I estic segur, senyores i senyors diputats, que estarem d'acord que aquest és un punt important, perquè el manteniment, la possibilitat de mantenir la inversió pública..., i aquí volia fer referència als estudis que van sortir en el debat del municipalisme, que, degut a la situació econòmica dels ajuntaments, una de les possibilitats era la caiguda en picat, que de fet s'està produint, de la capacitat contractual per mantenir uns bons nivells d'inversió per part dels ens locals de Catalunya, que a la seva vegada signifiquen aproximadament el 50% del conjunt de la inversió pública que es fa a Catalunya; no solament amb això podríem aconseguir continuar donant resposta a les necessitats socials, sinó també incidir sobre el plantejament o el món econòmic, tenint present la capacitat d'arrossegament que té el sector de la construcció en un moment tan delicat, econòmicament parlant, com el que tenim ara.

I, per què no s'ha donat coneixement o compte de gestions fetes pel Consell Executiu al Parlament? I, tranquil·lament i sincerament, perquè aquest diputat creu que sobre aquest punt no s'ha fet res. I, si no, el Grup majoritari que dóna suport al Govern té moltes senyores i senyors diputats que estan presents en els ajuntaments de Catalunya, i sabran ells a quins tipus, a quins interessos han firmat els crèdits del pressupost de 1993. I suposo –i em crec bastant ben informat en aquest nivell de qüestions– que ho han firmat com la resta d'ajuntaments amb majories d'altres partits, amb les úniques variacions que hi ha hagut en el preu del diner interbancari i les seves repercussions en el Mibor, i en les negociacions que cada un d'ells hagi sigut capaç per intentar arrencar una mica..., o unes millors condicions. No hi ha hagut cap disposició, no hi ha hagut cap instrument que hagin disposat els ajuntaments de Catalunya per poder aconseguir operacions creditícies en millors condicions per tal que els ajuntaments de Catalunya poguessin continuar una política enèrgica d'inversions.

I això, almenys el Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya ho interpreta com una conseqüència lògica de la despreocupació, per part del Consell Executiu, en relació amb la situació dels ajuntaments. Perquè aquí es pot venir i es poden dir moltes coses; jo mateix li deia a l'honorable consellera, amb motiu del municipalisme, que no s'és municipalista perquè es digui, sinó en el dia a dia i amb actes concrets i positius i amb repercussions jurídiques i econòmiques, que és la manera de demostrar i de comprovar si realment s'hi està a favor o no. Desgraciadament, pensem que els ajuntaments de Catalunya deuen ser una altra guerra que

la que, d'una manera grossa, està portant el Consell Executiu.

L'any que ve, senyores i senyors diputats, si continua així, els ajuntaments de Catalunya no podran tancar els pressupostos equilibrats; no els podran tancar. I, per tant, podrem jugar a la ficció que els ajuntaments inflin les partides d'ingressos o retallin artificialment les partides de despeses perquè, si no, no hi haurà manera de complir la llei, i més amb les perspectives que ja ens han anunciat alguns projectes de llei, com la dels bombers, que s'ha modificat el 3% que en un anterior projecte hi havia, però que ara s'ha convertit en un termini perquè cada ajuntament el facin passar per l'adreçador d'una negociació amb la Conselleria, per veure quines són les quantitats que tindran de pagar. Si a això hi afegim les repercussions dels increments de la Seguretat Social, vostès començaran a veure, exactament, quin és el panorama que tindran els ens locals, quin és el panorama que tindrà una part fonamental de la Generalitat de Catalunya, és a dir, els ajuntaments, per al proper any.

I, nosaltres, senyor president, demanem en aquest acte que, tal com preveu l'últim paràgraf del número cinquè de l'article 131, es preguntí en el Ple si es considera que el Consell Executiu ha donat compliment o no a la Moció. I per què ho fem? Perquè demanem a tots els grups que votin en el sentit que el Consell Executiu no ha donat compliment a la Moció. I ho demano expressament al Grup de la majoria, perquè això serveixi, en aquests moments i en el procés, en el calendari de temps que estem, que serveixi com una crida del Parlament perquè incorpori en el projecte de pressupostos de la Generalitat per a l'any que ve les partides suficients per poder fer possibles aquelles operacions que d'alguna manera donin com a conseqüència una major facilitat perquè els ajuntaments, tal com diu la Moció, puguin signar operacions creditícies a tipus favorables. Perquè no fer això és ignorar la realitat. Perquè no és bo que vostès posin en una situació d'una contradicció personal molt grossa els senyors i senyores diputats que al mateix temps ostenten la condició d'alcaldes i de regidors amb responsabilitats, que saben perfectament que no hi ha hagut cap gestió ni cap resultat per obtenir això que es deia en aquesta Moció. I perquè, a més a més, nosaltres creiem que si no es fa això s'està..., és a dir, aquesta Moció expressa d'una manera molt gràfica quina és la situació política que s'està donant a Catalunya.

De tant en tant –molt de tant en tant–, s'aproven mocions; costa molt, però de tant en tant se n'aproven. Si després no es compleixen, i, per cert –i no m'hi vull referir perquè són mocions instades per altres grups–, n'hi ha alguna que molt probablement sigui d'impossible compliment i no s'ha donat cap explicació en aquest Parlament de com es pensa solucionar aquesta qüestió, hi insisteixo, si no es dóna compliment a les mocions, s'està menystenint el paper de control i d'impuls que li correspon al Parlament. I, com que aquesta Moció fa referència als ajuntaments, també s'està laminant el poder i la capacitat d'incidir als ajuntaments.

I el dibuix final que ens queda és que *tota* l'organització política de la Generalitat de Catalunya queda reduïda a un sol òrgan; jo diria –si m'ho permeten– a una sola persona. Anem evolucionant cap a un règim presidencialista, que nosaltres creiem que no és el que dissenya l'Estatut. I això ens sembla greu, i això no és el camí que nosaltres creiem que s'ha d'avançar. Amb una visió, jo diria, que és té, que l'important només és un òrgan i que tots els altres òrgans polítics que formem part de l'organització política de Catalunya, de la Generalitat de Catalunya, com a màxim, com deia el poeta del meu poble, el Pere Quart, «com a màxim, som els seus coterranis, som els que coexistim en el temps».

És per això, senyores i senyors diputats, que nosaltres creiem que no s'ha donat compliment a la Moció que es va aprovar ara fa onze mesos i una setmana, i que és necessari que aquest Parlament es pronunciï perquè el Consell Executiu actuï en conseqüència, d'acord amb el compromís que en el seu moment va adquirir aquest Parlament.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Farrés. Ara poden intervenir-hi els altres grups per fixar posició. Pel Grup Parlamentari Popular, té la paraula el senyor Ros.

El Sr. ROS: Gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats. Evidentment, il·lustre diputat Antoni Farrés, estem totalment d'acord amb tot el que vostè ha exposat. La situació actual dels municipis a Catalunya, doncs, l'anterior conseller de Governació i l'actual consellera de Governació ja la van qualificar de dramàtica. És una situació que, cada dia que passa, es transforma en molt més dramàtica. Estem en un punt realment crític, diria jo, i crec que tots els il·lustres diputades i diputats comparteixen aquesta opinió; totes aquelles persones que estan vinculades al món municipal, fins i tot les que no hi estan vinculades, ho poden veure amb el dia a dia.

I estem en una situació crítica des del punt de vista econòmic, des del punt de vista financer. «I Catalunya només serà si és solidària, i "solidaritat" vol dir reconèixer als altres el que hom reclama per a si», i aquesta és una frase del senyor Toni Farrés que li vaig treure de la seva interpellació, perquè realment jo crec que és la realitat més viva i la doctrina en la qual ens hem de guiar. Hem de ser solidaris. I en aquests moments de dificultats econòmiques, evidentment –i vostè, doncs, n'ha fet referència en el seu primer punt, en el primer punt d'aquesta Moció–, més que un increment de recursos és evident que el cal és una redistribució d'aquests mateixos recursos, i també de competències –i també de competències.

Actualment ens trobem, molts municipis de Catalunya que vam concórrer en el seu temps en el Pla únic d'obres i serveis, que evidentment no podem ni tirar endavant aquestes obres perquè la part que els correspon aportar als municipis, els ajuntaments no podem treure-la d'enlloc, no podem ni demanar crèdits, perquè molts ajuntaments estan a un nivell que ja no poden. I moltes obres, doncs, que ja estan previstes tirar endavant no poden seguir. I això crec que és molt preocupant, perquè la repercussió és per als ciutadans de tots i cada un d'aquells pobles del nostre país.

I això té una repercussió en el país en conjunt, perquè si no tenim un país competitiu, o més ben dit, per tindre un país competitiu hauríem de començar per tenir uns ajuntaments competitius, competitius amb la resta d'ajuntaments, amb la resta de municipis dels països de la Comunitat Econòmica Europea. Mirem el que reben ells i el que rebem nosaltres, fem una comparança. I això és la qualitat de servei públic que tindrà el ciutadà. Hem de ser europeus amb tot i solidaris.

Però, a més a més, estem assumint una despesa supletòria, una despesa supletòria importantíssima, i això ho estem assumint tots els ajuntaments. I, per exemple, l'ajuntament cabdal, diguéssim, del país, Barcelona, doncs, divuit, vint mil milions de pessetes de despesa supletòria.

Va haver-hi un debat monogràfic en aquesta cambra sobre política municipal, i, amb tota sinceritat, els he de dir que crec que la immensa majoria d'alcaldes i regidors del nostre país van sortir molt decebuts d'aquell debat. Es varen presentar un conjunt de propostes de resolució, cada un dels grups; el nostre Grup Parlamentari en va presentar disset, de propostes de resolució, i, pràcticament, es van consensuar i es van assumir aquelles que solament eren paraules de bones intencions. Però realitats, pessetes de fet, ajudes de fet, ni una; no n'hi va haver ni una. I crec que en aquests moments, igual que el Govern de la Generalitat reclama diners, nosaltres, els municipis no som menys, també hem de demanar, crec que és lògic i és el principi de solidaritat que estava parlant abans. Però és que en aquests moments, després d'aquell debat horrorós, parlaves amb qualsevol regidor i amb qualsevol alcalde de qualsevol partit polític i estava decebut, i els ho dic amb tota sinceritat.

I aquesta Moció és l'única que va donar una mica de llum, perquè vam dir: bé, podem demanar alguns crèdits a baix interès; almenys és alguna cosa. És l'única que econòmicament tocava alguna cosa. I ens l'aprova el Ple d'aquesta cambra, per unanimitat –per unanimitat– i després no es porta a terme.

Crec, amb tota sinceritat, que avui els il·lustres diputades i diputats, doncs, han de votar a favor d'aquesta qüestió per defensa d'aquest Parlament, per defensa de la institució. Perquè abans l'il·lustre diputat parlava de la Moció d'un altre grup parlamentari; sí que ho és: una moció d'agricultura que es va presentar aquí per l'il·lustre diputat del Grup Popular Ignasi Llorens, que va ser votada per unanimitat una part de la Moció i que encara no en sabem res; les explicacions, solament a través dels mitjans de comunicació, fins i tot atrevint-se a dir que no es portaria a terme perquè s'havien equivocat.

Jo crec, amb tota sinceritat, que si avui aquí tots els grups parlamentaris, per unanimitat, com una sola persona, donem suport a aquesta iniciativa del senyor Toni Farrés, del Grup d'Iniciativa per Catalunya, aquesta..., dir que el Consell Executiu, reconèixer que el Consell Executiu no ha portat a terme, no ha complert aquest punt II de la part de la Moció; si ho reconeixem tots, estem fent un bon servei no solament als ajuntaments sinó a Catalunya i a la seva principal institu-

ció catalana, perquè avui hem de deixar clar aquí que la principal institució catalana del nostre país és aquest Parlament i que quan aquest Parlament aprova una moció s'ha de complir, perquè el Parlament està per damunt del Consell Executiu.

En aquest sentit, el nostre suport a aquesta proposta, a aquesta presa..., que vostè, doncs, ha presentat avui aquí.

Moltes gràcies, senyores diputades, senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Ros. Pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Morera.

El Sr. MORERA: Senyor president, senyores i senyors diputats, dir d'entrada que compartim la preocupació que ha expressat l'il·lustre diputat d'Iniciativa per Catalunya i alcalde de Sabadell, el senyor Farrés, en el sentit que es presenta aquest control d'una moció que en el seu dia es va debatre i es va aprovar –i també és bo recordar, com ell ha fet, que ja costa que s'aprovin mocions en aquest Parlament, sobretot presentades pels altres grups de l'oposició–..., doncs, en el sentit que el Govern de la Generalitat no ha donat no només estricte compliment a aquesta Moció, sinó pràcticament no ha donat compliment a cap de les proposicions de les instàncies que demanaven del Govern, doncs, un compliment precís de temes concrets.

Feta aquesta prèvia, dir que –i potser repetiré una mica algunes expressions que ja s'han utilitzat aquí– és greu el fet aquest per si mateix; és greu si es té en compte, a més a més, que els ajuntaments catalans –ja ho hem dit moltíssimes vegades tots els grups parlamentaris, i tots hi estem d'acord, en això sí– pateixen una greu crisi financera, i és greu també pel fet del mateix paper que juga aquest Parlament en la vida diària de Catalunya, però sobretot en el paper institucional que li pertoca jugar en tant que les seves funcions són d'impuls, però sobretot de control de l'Executiu.

Per tot això, evidentment, que donarem suport..., entenem que el Govern no ha donat compliment; per tant, recolzarem les propostes que aquí s'han fet. I, reduint-nos concretament al que es proposava en el seu dia, concretament el 23 d'octubre del 92 –és a dir que ja ha passat pràcticament un any des que això es va aprovar–, dir que, dels dos punts, un que era més genèric i l'altre que era més concret, el genèric –i suposo que per això va tenir moltes possibilitats de passar i d'aprovar-se com a tal– nosaltres entenem que és prou important, o tan o més important que l'altre, en el sentit que es fan diferents constatacions i, en tot cas es concreten temes importants i que van molt lligats al tema municipal, des de la constatació de la necessitat d'aclarir una distribució de les competències, que a Catalunya no s'ha fet, entre les diferents institucions, no s'ha fet i em sembla que de moment no es pensa fer; fins i tot, aplicar el principi de subsidiarietat, que jo recordo que en les resolucions que finalment es van aprovar en aquest Parlament a partir del debat monogràfic sobre el municipalisme a Catalunya, doncs, a proposta nostra també es va aprovar i es va considerar que a Catalunya feia falta, feia moltíssima falta

d'aplicar aquest principi que anés de dalt a baix i bàsicament a favor de les administracions locals; tampoc s'ha dut a terme, per tant. I de dimensionar el finançament dins el marc de redistribució dels recursos públics, és a dir, aplicant en el camp o en l'àmbit estrictament financer aquest mateix principi de subsidiarietat, que tampoc s'ha dut a terme.

El que és, sí, però, especialment greu –entre altres coses perquè té unes repercussions pràctiques avui a Catalunya– és el punt II, pel qual s'instava, en tot cas, el Govern a fer tots aquells passos perquè els ajuntaments catalans poguessin obtenir operacions creditícies a tipus favorables. Com he dit, aquest sí que és un tema greu concret, entre altres coses perquè, com he dit abans, la situació econòmica i financera dels ajuntaments catalans és molt crítica, i en aquest tema en particular sí que urgia una solució puntual, necessària i una mica contundent que apaivagués una mica aquesta situació.

Ha passat un any; això no s'ha dut terme. A mi em consta –ja s'ha dit aquí–, ens consta que des del Govern de la Generalitat i des d'altres instàncies no s'ha fet pràcticament res. Jo me'n recordo, ja fa temps, que s'havia dit fins i tot –i s'havia dit des d'aquesta tribuna– que s'havien fet alguns passos, que la Generalitat intervindria, juntament amb d'altres administracions, per finançar una part del deute creditici dels ajuntaments i, per altra banda, fer els possibles perquè els ajuntaments tinguessin opció a les possibilitats creditícies amb millors condicions de les del mercat. I això, al cap d'un any, senyores i senyors diputats, al cap d'un any això no s'ha produït. I considerem, com he dit al principi, que és greu l'incompliment dels dos punts, però aquest segon, per la urgent necessitat que tenen els ajuntaments catalans de redreçar l'economia dels seus municipis, aquest és especialment greu.

Per tot això, dir que Esquerra Republicana comparteix els criteris expressats aquí pels diputats que m'han precedit en la paraula, i bàsicament pel senyor Farrés, que és qui va presentar aquestes mocions, a qui se li van aprovar i, en definitiva, que demana que en tot cas reconegui si hi ha hagut aplicació per part del Govern de l'aplicabilitat d'aquestes dues mocions; dir que el Grup d'Esquerra Republicana entén que el Govern, malauradament, no ha donat compliment a aquests dos punts d'aquesta Moció que es va aprovar, recordem-ho, fa un any.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Morera. Pel Grup Parlamentari Socialista, té la paraula el diputat senyor Nadal, Joaquim.

El Sr. JOAQUIM NADAL: Molt honorable president, senyores diputades, senyors diputats, el Grup Parlamentari Socialista comparteix al cent per cent la preocupació, els arguments i la ponderada indignació que ha expressat el Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya.

Fa un any, pràcticament un any, el 23 d'octubre de 1992, aquest Parlament aprovava una moció molt precisa que amb molt poques paraules, en els seus dos punts, feia un diag-

nòstic de la situació als ajuntaments i apuntava la majoria de les solucions que s'han estat reclamant des de fa anys; tan precis el primer punt com el segon, amb el benentès que el punt segon contenia una concreció pel que feia al preu del diner. Ha passat un any i la situació és molt pitjor, se n'ha parlat molt poc, no s'ha fet res i en aquest cas, tot i que podria ser veritat que aquesta fos una tàctica habitual del Govern de Catalunya, no és veritat, en aquest cas, que qui dia passa any empeny.

La Moció constata la delicada situació dels ajuntaments. Constatem avui, un any més tard, que els ajuntaments estan molt pitjor. La Moció deia que era molt important aclarir la distribució de competències, i vull recordar que aquest és un argument compartit per tots els ajuntaments de Catalunya, amb afirmacions com les següents: «Tanmateix, cal encara una definició que determini en la pràctica quin és el rol que els ajuntaments han de jugar en el procés de consolidació de les institucions pròpies del país. La indefinició comporta una considerable pèrdua d'energies, que va en detriment del funcionament de les administracions en general, però més encara de les institucions que, com les locals, són objectivament més febles.» Comentaré més endavant de quin document es tracta i d'on he tret aquesta cita, però constata un document d'una institució municipalista de Catalunya que calia, com deia la Moció, aclarir la distribució de competències. No s'ha fet; no solament no s'ha fet, sinó que es mantenen les duplicitats i l'encavalcament de competències, continuen les tasques de suplència, o com a mínim, de competència concurrent, i caldria dir que, malgrat que la consellera de Governació ha argumentat sovint que no és veritat que allò que els ajuntaments en diem «despesa supletòria» ho sigui de veritat, sí que és veritat que hi ha un conjunt ampli de competències exercides pels ajuntaments com a conseqüència d'una demanda social real que no els correspondria per llei.

I torno al mateix document i a una altra cita per reblar el clau en aquesta direcció: «Un dels factors que més han influït en aquesta enorme despesa a què han de fer front ara mateix els ajuntaments han estat els serveis de suplència.» Diu el document: «Gairebé en cap cas, fins al manifest dels alcaldes del Bages, del 14 de desembre del 92, un govern municipal havia manifestat que estigués a punt de deixar de donar un servei corresponent a una despesa de les anomenades "supletòries" que hagués establert un antecessor en el càrrec o el mateix alcalde.»

He fet dues cites d'un document de l'Associació Catalana de Municipis, del 7 de gener de 1993, perquè, si hagués fet servir arguments de la Federació o d'algun alcalde del Partit Socialista, potser no se'ns hauria cregut en la mateixa mesura en què es deu poder creure des dels rengles de la majoria o del Govern, avui poc present aquí, si adduïm arguments directament utilitzats per l'Associació Catalana de Municipis en un memoràndum que va presentar al Govern.

El cert és que hi ha despesa supletòria i greu; que es prima l'ambigüitat competencial en la relació entre ajuntaments i consells comarcals; que no s'aclareix —que no

s'aclareix— la relació institucional i administrativa entre ajuntaments, consells comarcals i Govern de la Generalitat; que no hi ha reciprocitat fiscal, i que hi ha exigència als ajuntaments de prestacions, fiscals o no, que van més enllà del que preveuen les lleis. La subsidiarietat, que també figura en la Moció, ha retrocedit, o s'han atribuït noves exigències pressupostàries als ajuntaments quan s'ha pretès transferir una competència d'un àmbit, l'autonòmic, cap al local. Una mostra, la Llei de biblioteques; una altra, la Llei de residus; una altra, la Llei de prevenció i extinció d'incendis.

No hi ha hagut —com deia la Moció— redistribució de fons públics. Hi ha hagut concentració de fons públics i no s'ha fet cas ni dels arguments del memoràndum que es va presentar en aquest Parlament el 16 de desembre, ni dels arguments del memoràndum que l'Associació Catalana de Municipis va presentar al Govern el 7 de gener, ni de les resolucions que va prendre aquest Parlament el 6 de maig, ni de les resolucions que va prendre el Consell Nacional de la Federació de Municipis el 21 de juliol. No s'ha fet cap cas de cap dels arguments que els ajuntaments han intentat fer arribar al Govern per explicar durant tot aquest any allò que tan precisament encomanava al Govern la Moció del 23 d'octubre.

Per això ens va complaure ahir —em va complaure almenys molt a mi— sentir el conseller d'Economia i Finances explicant molt precisament i molt didàcticament l'estat de la negociació del tram del 15% de l'IRPF a les comunitats autònomes. Perquè el conseller Alavedra va explicar molt clarament que no es tracta tant d'aconseguir ara una gran transferència de diners com, sobretot —deia el conseller— de trencar un sistema. Deia: «Per millorar el sistema de finançament hem de trencar una roda infernal, diabòlica, en la qual no podem entrar i, si no hi entrem, som permanentment perjudicats.» Bé, aquest és l'argument que els ajuntaments apliquem a l'actual sistema de finançament dels ajuntaments i a l'aportació que hi fa —que no hi fa— el Govern de la Generalitat.

Pretenem trencar un sistema; pretenem que s'aprovin uns principis i que es comenci a discutir per on poden canviar els paràmetres amb els quals regeix el finançament local a Catalunya. Perquè, en aquest afany per trencar un sistema i per negociar el sistema de finançament autonòmic, els ajuntaments han desaparegut del mapa; han quedat esborrats; no hem vist ni un sol esment, en totes les negociacions d'aquests dies, a la situació financera dels ajuntaments; i sembla molt més difícil trencar el bloqueig, o sembla més difícil trencar el sistema pel que fa als ajuntaments, o la relació ajuntaments-Generalitat, que el que sembla que costarà trencar el sistema en la relació per al finançament Govern central - comunitats autònomes.

I hauria de ser molt més fàcil, perquè, com deia el diputat d'Iniciativa per Catalunya i alcalde de Sabadell, els ajuntaments som estatutàriament Generalitat, i se'ns hauria de reconèixer que si no disposem dels recursos necessaris, per capillaritat, se'n ressent tota la societat catalana. Proveïdors,

ciutadans, empreses, tota la societat es ressent d'allò que es ressent: evidentment, de la relació amb l'Administració central o amb l'Administració autònoma, que paga tard i malament, però que també se'n ressent, i molt més, i a un nivell molt més petit, quan les administracions locals paguen tard i malament.

I no és veritat que no hi hagi mecanismes per intentar la redistribució de fons públics —els que hi ha, que són limitats. Citaré dos exemples: el Plan de recuperació financiera de la comunitat canària, que ha creat ja per a l'any passat un fons de cooperació de set mil sis-cents milions de pessetes; i la Llei 8/1993, de 6 de juliol, de dotació del Fons aragonès de participació municipal, dotat amb mil milions de pessetes. Els ajuntaments de Catalunya comencem a ser discriminats respecte als ajuntaments de la resta de l'Estat i comencem a rebre un tracte indigne per part del Govern de la Generalitat.

I pel que fa al segon apartat, que parlava de crèdits a bon preu, segons sembla —pel que sabem els ajuntaments— cap de les modificacions favorables dels tipus d'interès que s'han produït aquest any no ha sigut conseqüència de l'acció benèfica i constructiva del Govern de la Generalitat: ha sigut conseqüència del mercat. El preu del diner ha baixat i ens han baixat els tipus d'interès, i hem pogut refinançar alguna cosa. Però no hi ha hagut ni un sol gest, ni un sol punt, ni una dècima aconseguida per l'acció benèfica, per l'acció de Govern, d'un govern que hauria de governar i no governar. I amb tots els respectes pel conseller de Benestar Social, i que brilla per la seva absència el dia que molts grups d'aquesta cambra, i jo espero que tots, votarem que després d'un any no s'ha complert, un acord, una moció d'aquest Parlament.

Moltes gràcies, senyor president. Moltes gràcies, senyores diputades i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Nadal. Pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula el diputat senyor Sesmió.

El Sr. SESMIÓ: Molt honorable senyor president, senyores i senyors diputats, abans de sortir a la tribuna m'he tornat a llegir el punt 15 de l'ordre del dia, que diu: «Compliment de la Moció del punt 2» —ni de l'1, ni del preàmbul— «del punt 2 del..., pres pel Parlament de Catalunya...», i llavors cita el *Butlletí*, etcètera. Perquè m'ha semblat que algú, interessadament —i no ho critico, és legítim—, ha volgut tornar a reobrir la qüestió de la dificultat de les finances dels ajuntaments. Repeteixo que ho trobo legítim; no ho critico; simplement, demano que també compreguin que jo em limiti a posicionar-me sobre el punt concret de l'ordre del dia. Per tant, no faré un torn de rèplica. Hi insisteixo: el nostre Grup no vol reobrir aquest debat, però no el defuig; és a dir, hi ha altres vies parlamentàries; quan es produeixi, nosaltres, amb molt de gust, no volem defugir en cap moment aquesta qüestió, que és cabdal per a la cohesió de Catalunya i, per tant, la tractarem. Però en aquest moment, doncs —ho repeteixo—, demano que es respecti la nostra posició de cenyir-nos al punt concret de l'ordre del dia.

No es qüestiona aquí si el Govern ha donat comptes o no del compliment d'aquesta Moció. Si fos així, ja no estariem en aquest moment processal. És la Mesa la que ha constatat, doncs, que el Govern no ha donat les explicacions i, per tant, ens hem de pronunciar únicament si ha donat compliment o no.

El senyor Farrés, que és el que ha presentat la iniciativa en nom d'Iniciativa per Catalunya, ha començat, crec, la seva intervenció dient que li agradaria que algú li donés explicacions sobre el compliment o no. Òbviament el Grup que li dóna suport al Govern no és el Govern i, per tant, també en aquest cas, avui, tampoc podrà obtenir les explicacions d'un Grup que —ho repeteixo— no és el Govern: és el que li dóna suport. I per tant, mitjançant peticions de compareixença a la comissió corresponent, etcètera, doncs, suposo —estem convençuts, vaja— que el Govern donarà les explicacions oportunes en el moment en què se li demanin.

També només a nivell..., un exemple, així, molt genèric, voldria comentar alguna de les expressions que han sortit aquí. Com, per exemple, una que el nostre grup, quan l'hem sentida, ens hem quedat una mica sorpresos, quan algun Grup diu que li consta que no s'ha fet res per complir aquesta Moció. És a dir, jo crec que consten les coses positives; si s'ha fet, consta. Si no s'ha fet, pot constar que no sap si s'ha fet, però no pot constar mai que no s'ha fet, com no ho recongui la mateixa persona que digui que no ho ha fet. Però suposar i constar una cosa negativa no es pot constar mai; en tot cas, es constaten les qüestions positives. (*Remor de veus*).

El senyor Farrés, també, que és el que ha presentat la iniciativa, ha parlat que a vegades podem aprovar amb tota la bona intenció del món mocions d'impossible compliment. Jo crec que aquesta no és d'impossible compliment, però, com explicaré, de bastant difícil compliment. També, precisament per aquesta raó, jo crec que hi han mocions que a vegades, impossible no, però és molt difícil —molt difícil— controlar si el Govern les ha complert per la dificultat pròpia del tema.

Per exemple, en el tema de les finances municipals, aquesta és la Moció 4; n'hi va haver una altra més posterior, la 101/IV, en la qual, precisament, al que feia referència al punt I d'aquesta Moció —a què molts grups s'han referit—, doncs, parlava, instava al refinançament del deute i al finançament de les noves inversions d'una forma compartida amb el Govern central. Aquestes actuacions compartides s'han d'abordar en el si de la Mesa tripartida Govern de la Generalitat - Govern central - administracions locals. Iniciativa, doncs, del Govern, que fou recollida en aquesta resolució.

Llavors, hi han hagut reunions d'aquest tipus. Hem de recordar que molta part important del deute viu dels ens locals s'ha contret amb el Banc de Crèdit Local, que després ha quedat absorbit per Argentària i ara s'han modificat —no pel nostre Govern sinó per un altre—, d'una manera molt clara, els tipus d'interès, i que, per tant, en aquest aspecte —diríem— sí que hi ha hagut un intent, un propòsit de complir la

Moció per part del Govern de la Generalitat, perquè ja va ser demanada una nova reunió d'aquesta Mesa tripartida amb l'anterior Govern, amb l'anterior ministre d'Economia; han vingut una convocatòria d'eleccions –que suposo que no es pot imputar al Govern de la Generalitat que s'hagin convocat– i la consellera de Governació ens ha explicat i ens ha dit al nostre Grup que ha tornat a demanar al ministre, al nou ministre, al ministre Solbes, una nova reunió d'aquesta Mesa tripartida per tractar els temes aquests que ja es van aprovar amb una moció posterior al Parlament de Catalunya: el finançament de les noves inversions, etcètera. Per tant, gestions per mirar de resoldre aquesta qüestió, se n'han fet.

Hi ha una altra raó, també, que ha fet difícil el compliment i que en termes polítics creiem que el Govern ha complert en el sentit següent. Quan nosaltres aprovàvem aquesta Moció per unanimitat en el Parlament de Catalunya feia pocs dies, el 5 d'octubre, que el Tribunal Constitucional va fallar en contra de la Generalitat respecte a un recurs d'inconstitucionalitat interposat contra la Llei 13/1985, del 25 de maig, sobre coeficients d'inversió, recursos propis i obligacions de formació dels intermediaris financers. Això ho diem i ho exposem perquè és important tenir present que el Govern no pot donar compliment en certs aspectes del que es demana al Parlament per la via de l'establiment de coeficients d'inversió obligatòria, ni en l'actualitat per la simple qualificació de determinats actius per ser inclosos en els esmentats coeficients, com s'havia fet en èpoques anteriors. En resum, no es poden instrumentar línies de crèdit genèriques per a inversió de les corporacions locals en condicions financeres diferents de les que es puguin trobar en el mercat de crèdit. Això és una sentència del Tribunal Constitucional. Això va ser el 5 d'octubre, és a dir, pocs dies abans que es substanciés aquesta Moció aquí. Però més tard, el 31 de desembre, en aplicació del calendari establert en un decret de l'any 89, va desaparèixer la possibilitat d'obligar a les entitats de crèdit a incloure en els seus actius una determinada proporció d'inversions a tipus d'interès privilegiat.

Tot això, no em negaran vostès que no ha sigut una qüestió que ha dificultat poder donar compliment més precís a allò que tots els grups vam estar d'acord que havia de fer el Govern. Però és que, a més a més, tot això que els explico dona fe que el Govern se n'ha preocupat i ha fet, que és el que es demanava a la Moció, que és el que es demana, fer gestions, o sigui ha anat gestionant, mirant per quin camí podia avançar en allò que era el desig del Parlament de Catalunya. Però és que, a més a més, també hi ha algun argument que ha donat el senyor Nadal que crec que ens va bé per a la nostra argumentació precisament. És a dir, des del gener d'aquest any que estem fins ara, han baixat 3,75 els tipus d'interès... (*Remor de veus.*) Gràcies a la conjuntura, gràcies al Govern central, m'és igual, gràcies a qui sigui. Però, fixi-s'hi vostè, quan estem parlant de línies de crèdit preferencials, vol dir amb menys interès, no? Això suposo que ho entenem tots. Si van abaixant els tipus d'interès, si van abaixant els tipus d'interès, un interès preferencial a prin-

cipis d'any podia ser del 10%; avui no; avui ha de ser del 8 i el 9. Com, si la Generalitat no pot –no pot–, per sentència del Tribunal Constitucional, obligar les entitats de crèdit que hi hagi un diferencial fix, sinó que ha de negociar constantment, com podia obtenir un resultat concret, si ha anat canviant el tipus bàsic d'interès? (*Remor de veus.*) Com pot ser això?

Per tant, nosaltres entenem, entenem...

El Sr. PRESIDENT: Silenci!

El Sr. SESMILO: Nosaltres entenem que el Govern ha complert la Moció perquè deia exactament «insta el Consell Executiu a fer totes les accions i prendre les mesures necessàries perquè els municipis de Catalunya puguin obtenir operacions creditícies de tipus favorables per a la inversió», la qual cosa no va dir..., perquè era impossible, és impossible que el Parlament es comprometí que el Govern en tregui un resultat positiu. Em sembla que això està clar; per tant, el que es mandava al Consell Executiu és que fes totes les gestions –per nosaltres, al nostre criteri, n'ha fet les suficients dins el marc que hem explicat–, i, per tant, quan el senyor president del Parlament posi a votació si creiem que el Govern ha complert aquesta Moció, el nostre vot ja els anuncio que serà favorable.

Moltes gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Sesmilo. Havent-ho sol·licitat un grup parlamentari de forma expressa, de conformitat amb l'article 131, l'últim extrem d'aquest article del Reglament, es pregunta al Ple si considera que el Consell Executiu ha donat compliment al punt segon de la Moció de referència.

Vots a favor?

Els que considerin que no s'hi ha donat compliment?

Abstencions?

El Ple considera que el Consell Executiu ha donat compliment a la Resolució de referència, per 63 vots a favor, 43 en contra i cap abstenció.

Projecte de Llei que regula l'accés a l'entorn de les persones amb disminució visual

Passem ara al dissetè punt de l'ordre del dia, que és el debat i votació del Dictamen de la Comissió de Política Social sobre el Projecte de Llei que regula l'accés a l'entorn de les persones amb disminució visual i de les esmenes i els vots particulars reservats per a defensar en el Ple.

La Comissió de Política Social ha acabat els seus treballs i ha emès Dictamen. Hi ha algun membre del Consell Executiu que vulgui presentar la iniciativa de llei? (*Pausa.*)

Doncs, té la paraula l'honorable conseller senyor Antoni Comas.

El Sr. CONSELLER DE BENESTAR SOCIAL: Molt honorable senyor president, senyores i senyors diputats, és amb molta satisfacció que celebri tenir l'oportunitat de pre-

sentar, en nom del Govern, del Consell Executiu, la Llei que regula l'accés a l'entorn de les persones amb disminució visual acompanyades de gossos pigall. I em satisfà perquè aquesta Llei es situa en el que marca la qualitat, el nivell de qualitat d'un país. Un país de qualitat és aquell que té capacitat i sensibilitat per a ocupar-se dels aspectes que afecten a tots els col·lectius que el conformen, per minoritaris que siguin.

La Llei que avui es presenta a aprovació en aquest Parlament té unes característiques molt específiques –és cert– pel seu significat, però també pel reduït nombre de persones a què pot afectar. Legislar en benefici d'aquest reduït nombre de persones és una prova de sensibilitat i de solidaritat que honora aquest Parlament i el poble al qual representa.

Les persones amb disminució visual, acompanyades de gossos pigall, cal que tinguin garantits els seus drets per tal que la seva llibertat i la igualtat siguin reals i efectives, assolint d'aquesta forma la plenitud i facilitant la seva participació en la vida política, econòmica, cultural i social.

El Govern de Catalunya sempre ha estat sensible a les dificultats de les persones que pateixen algun tipus de disminució i ha promogut i endegat normatives, programes i actuacions encaminats a compensar aquests desavantatges que a vegades els situen en inferioritat de condicions i no poden gaudir de la igualtat d'oportunitats a què tots els ciutadans tenen dret.

És amb aquest esperit que ja l'any 1984 es va aprovar el Decret 184, de 10 d'abril, que és el punt de partida normatiu en matèria de supressió de barreres arquitectòniques. Posteriorment, l'any 91, 1991, vist l'insuficient compliment –com jo mateix vaig tenir l'oportunitat de dir– que el Decret esmentat tenia, es promulgà la Llei 20/91, de 25 de novembre, de promoció de l'accessibilitat i de supressió de barreres arquitectòniques. Aquesta Llei va incorporar un nou concepte d'ajudes tècniques com a mitjà d'accés a l'entorn amb un caràcter molt més ampli que el de la supressió de les barreres arquitectòniques i que és conseqüència de l'aplicació, cada vegada més efectiva, que els avenços tecnològics tenen en el camp de l'autonomia individual de les persones amb limitacions.

El camí cap a la integració, però, és difícil i les dificultats provenen no únicament dels factors interns inherents a la mateixa disminució, sinó d'altres factors que podríem denominar externs i que vénen donats per la manca d'adequació de la infraestructura social i que alhora es tradueix, en ocasions, en una manca de sensibilització de la societat per a les necessitats reals dels disminuïts que impossibiliten, en molts casos, l'exercici efectiu dels seus drets en les diverses manifestacions del quefer quotidià.

En aquesta situació es troben actualment les persones amb disminució visual total o parcial usuàries de gossos pigall. Hi ha diversa normativa sectorial d'àmbit estatal i autonòmic que regula, d'una banda, la utilització dels gossos pigall per a persones amb disminució visual total o parcial; i, d'altra banda, regula les condicions higiènic-sanitàries que han de complir aquests animals. No obstant això, la disgregació d'aquesta normativa, la manca d'unitat en la regu-

lació d'una matèria tan específica i, sobretot, la inexistència d'un sistema sancionador únic o, fins i tot, en alguns casos la falta de la normativa sancionadora fan absolutament inviable l'exercici efectiu dels drets que s'hi recullen.

Per això, doncs, el Govern ha cregut convenient proposar aquesta Llei remetent-la al Parlament que, prèvia tota la tramitació parlamentària, es presenta avui per a l'aprovació definitiva. La finalitat de la Llei és, doncs, garantir l'accés als llocs, allotjaments, establiments, locals i transports públics o d'ús públic a les persones amb disminució visual total i parcial que vagin acompanyades de gossos pigall. El mitjà per fer-ho és l'establiment d'un règim sancionador únic en compliment de la reserva material de la Llei.

L'aprovació d'aquesta Llei ha de ser, sens dubte, un important pas endavant en la normalització i defensa dels drets de tots els ciutadans de Catalunya. Vull agrair, en nom del Govern, la col·laboració de tots els grups representats en aquesta cambra i el seu treball. Sembla que aquest treball, que agraeixo –ho reitero–, possibilitarà una aprovació molt àmplia d'aquesta Llei. Si em permeten, a nivell personal, voldria també agrair al conseller Marimon, aquí present, perquè ell va ser, quan era director general d'Acció Cívica del meu Departament, qui va proposar aquesta Llei i el qui realment va fer valdre els aspectes positius que la feien necessària.

Per tot això, demano a les senyores i als senyors diputats l'aprovació d'aquesta Llei que, com dic, farà que, una vegada aprovada, Catalunya sigui un país millor, de més qualitat que ho era abans de tenir-la realment com a llei pròpia promulgada pel Parlament.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. Comença el debat del Projecte de llei. (*El Sr. Codina demana per parlar.*)

Sí, el senyor Codina, per què demana la paraula?

El Sr. CODINA: Sí, gràcies, senyor president. Per demanar-li que, donat com ha arribat aquesta Llei al Ple de la cambra i que en aquest moment li puc lliurar a la Mesa una transaccional que fa que es retirin totes les esmenes que quedaven pendents per a la discussió, si el senyor president ho estimés oportú, voldríem els grups, d'acord tots plegats, fer un posicionament després de la intervenció del conseller i em sembla que això no només agilitaria el debat, sinó que a més l'enriquiria.

El Sr. PRESIDENT: Primer suposo que defensarà l'esmena transaccional? No?

El Sr. CODINA: Si vostè m'ho permet, senyor president, en el moment de la intervenció la hi lliuraríem, i ordeni el debat, òbviament, com vostè cregui més...

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. Tots els portaveus estan d'acord amb la proposta que formula el portaveu de Convergència i Unió? (*Pausa.*) Molt bé; doncs, començarem de menor a major, com és habitual en aquesta cambra.

Pel Grup Parlamentari Popular, té la paraula el diputat senyor Curto.

El Sr. CURTO I CASADÓ: Senyor president, senyores i senyors diputats, quan en estos moments l'honorable conseller ha complert lo tràmit reglamentari de presentar lo Projecte de llei objecte d'est punt de l'ordre del dia, ha parlat, ha deixat constància i ha proclamat, perquè així és cert, la qualitat d'un poble que a través del seu Parlament ha volgut donar resposta a les legítimes aspiracions del col·lectiu afectat, present avui a l'interior de la cambra, almenys una seva representació.

I si bé és cert, senyores i senyors diputats, que l'article 49 de la Constitució determina i fixa l'actuació positiva dels poders públics en relació amb les persones o col·lectius de disminuïts físics, psíquics o sensorials, la disminució dels quals, d'estes persones, dificulta les seves relacions més ordinàries, ja siguin socials, professionals o culturals, o també de lleure, totes elles relacionades amb l'entorn; si bé és cert això que proclama l'article 49 de la Constitució, també és veritat que esta especial protecció, o millor dit, esta especial atenció apareix també a l'article 8 del nostre Estatut d'autonomia en virtut del qual la Generalitat de Catalunya ha d'establir la política adequada per a orientar, per a promoure i per a donar consistència als orígens bàsics de tota societat moderna, fonamentats, estos orígens, en lo principi de justícia, en lo principi d'igualtat i en lo principi de participació.

I, sobretot, est principi constitucional i estatutari d'igualtat, queda implementat amb l'aprovació de la Llei 13/1982, d'integració social dels minusvàlids, després que l'Estat espanyol, com tots els membres d'esta cambra ja saben, després que l'Estat espanyol va ratificar la Carta social europea lo 19 d'abril de 1980.

I a partir de la firma de la Carta social europea apareix lo Decret 1949/1980, per mediació del qual la Generalitat de Catalunya assumeix los serveis de l'Estat en matèria de serveis i assistència social i assumeix, a la vegada, la responsabilitat de regular la matèria en qüestió, a través del Decret 100/1984 i en aplicació també de la Llei 26/1985, de 27 de desembre, de serveis socials, que inclou, entre les àrees d'actuació, la promoció i l'atenció de les persones amb limitacions físiques, psíquiques o sensorials i a la vegada prioritza una total integració social, amb l'objectiu d'un major desenvolupament personal i, evidentment, amb l'objectiu de la millora de la seva qualitat de vida.

I, amb tots estos antecedents, la tasca del Parlament de Catalunya culmina la passada legislatura amb l'aprovació de la Llei de supressió de barreres arquitectòniques, que ve a suprimir, esta Llei, la limitació a la utilització dels béns i serveis de la societat. I m'ha semblat oportú establir comparacions respecte de problemes i solucions anteriors i problemes i solucions actuals perquè, si bé és cert que hem avançat respecte del tractament especial que mereixen determinats col·lectius, est Projecte de llei, que després serà llei, ve a confirmar que la responsabilitat i la consciència dels poders públics ha d'evolucionar al mateix ritme que les exigències de la mateixa societat.

Avui, apartant-nos tots los grups parlamentaris de posicions partidistes –i així s'ha constatat des de la petició del

Grup majoritari–, apartant-nos tots els grups de posicions partidistes –que en est cas tampoc tindrien massa consistència–, hem renunciat al protagonisme que implica una discussió o un debat parlamentari i hem preferit arribar a un text articulat degudament consensuat, com correspon a les actituds i als comportaments fonamentats en la més elemental raó natural.

Lo Grup Parlamentari Popular ha sigut objecte de consideració per part de tots los grups i per part del Grup majoritari de Convergència i Unió, en veure acceptades la gran majoria de les nostres esmenes a excepció d'una, que fins i tot retirant-la precisament per arribar a un major grau de consens, sincerament i amb posterioritat ens ha dolgut, sobretot perquè venia a significar la incorporació a la Llei del més avançat element d'identificació, que consistia en lo sistema de micro-xip, sota la pell del gos pigall, dotat d'un codi de reconeixement i de localització, en substitució del tatuatge més convencional, probablement un tatuatge o un element més antiquat. Les imatges de televisió i els raonaments tècnics i científics que casualment se van difondre fa cinc o sis dies en relació amb el sistema micro-xip, vénen a confirmar, ve a confirmar est programa de televisió que potser tant en la desestimació en comissió de l'esmena com la posterior retirada en raó al més elevat consens, potser –deia–, va ser una precipitació, que, en tot cas, podria ser objecte d'una reconsideració, si el temps vingués a confirmar la conveniència d'aplicar est nou sistema, est sistema modern d'identificació.

No obstant i per acabar, en una valoració global i distingint lo superflu de lo elemental, nos ha semblat que la Llei reguladora de l'accés a l'entorn de les persones amb disminució visual ha sigut, esta Llei, un acte de responsabilitat compartida de tots los grups parlamentaris i ha sigut també..., serà una peça legislativa que dóna prestigi, que denota el prestigi del Parlament de Catalunya i a la vegada dignifica Catalunya, a través d'esta, la seva primera institució.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Curto. Pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya, té la paraula la diputada senyora Mayol.

La Sra. MAYOL: Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, vull expressar la satisfacció del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya per l'aprovació en el plenari d'avui del Projecte de llei que regula l'accés a l'entorn de les persones amb disminució visual acompanyades de gossos pigall. La importància d'aquesta Llei rau en el fet que hi havia, en el nostre país, un buit legal, significatiu, per una raó molt concreta: no existia la garantia que totes les persones que tenen disminució visual i utilitzen gos guia poguessin accedir a tota mena d'instal·lacions, equipaments i transports.

El Govern i el Parlament de Catalunya han legislat prèviament per tal de suprimir les barreres arquitectòniques i garantir l'accessibilitat de tots els ciutadans i ciutadanes; el Decret 100/84 i la Llei 20/1991 en són els exemples més

significatius. Però no disposàvem a Catalunya d'una norma específica per garantir quelcom fonamental, d'estricta justícia social, i és el dret de totes les persones –també d'aquelles que van acompanyades de gos guia– de poder accedir a qualsevol indret, acompanyades, evidentment, del gos.

Aquest element que acabo de referir és quelcom objectiu; ja de per si justifica la importància d'aquesta Llei. Però voldria afegir avui, senyores i senyors diputats, una raó subjectiva, una raó que em feien notar uns companys i companyes de l'Associació Catalana per a la Integració del Cec, a qui vull agrair, en nom del meu Grup Parlamentari, molt sincerament, la seva col·laboració en l'anàlisi i la millora d'aquesta Llei, i en la possibilitat que m'han ofert –a mi, personalment– de conèixer més a fons la quotidianitat d'un bon nombre de persones amb unes dificultats específiques, a les quals no sempre hi som prou sensibles.

Els deia, senyores i senyors diputats, que aquesta Llei és important també per una raó subjectiva, i és el desànim que envaeix –que envaïa, espero, a partir d'ara– una persona que ha anat abans als Estats Units, fa uns anys, i des de fa dos anys a Madrid, un mes a una escola per fer l'acoblament amb el gos pigall, amb totes les dificultats que això implica, però també amb totes les il·lusions, il·lusions de veure que se t'obren noves possibilitats de mobilitat; per tant, d'independència; per tant, d'integració, i arribes al teu poble o ciutat i tota aquella feina feta, tota aquella feina, tot aquell esforç es concreta després que no et deixen entrar a vegades en el mercat, en el cinema, al taxi, al restaurant; tot un esforç fet que es fa més cru quan es concreta que això no permet accedir al que tu havies pensat que podries.

Per tant, senyores i senyors diputats, perquè existia un buit legal i perquè quotidianament es produïa una discriminació a la nostra societat, és important avui l'aprovació d'aquesta Llei.

Un cop expressada aquesta idea, la més important que jo volia expressar avui, voldria afegir en la meua intervenció dues reflexions. La primera és que aquesta Llei, perquè tingui veritable sentit, s'ha d'entendre en el marc del desplegament i del compliment de la legislació existent sobre accessibilitat. És urgent..., portem ja massa retard en el desplegament de la Llei de supressió de barreres arquitectòniques. I aquesta és una responsabilitat del Govern que no pot endarrerir-se més. El desplegament i compliment d'aquesta Llei, de la Llei de barreres arquitectòniques, i del Decret 100/84 és fonamental, per diverses raons. En primer lloc perquè no totes les persones amb disminució visual van acompanyades de gossos pigall; és més, hi ha persones que van acompanyades de gossos pigall que hi ha moments que no hi van, que van amb un bastó, no? I també és fonamental per una altra raó: perquè el gos no garanteix la seguretat en totes les vessants; no garanteix la seguretat aèria, per exemple; els «toldos» que hi ha a les terrasses o a les botigues, això, el gos no ho pot garantir; no pot garantir el fet de la seguretat en aquest sentit. No llegeix el gos; per tant, no garanteix l'accés a la informació a les estacions, per exemple, de trens o autobusos. No garanteix el gos la identificació co-

rrecta de la posició de la tarja del metro; per tant, cal que hi hagi un «troquelatge».

Això el que estic dient és que és molt important aquesta Llei; és fonamental. Però el que tindrà sentit, i realment permetrà una millora de la qualitat de vida d'aquestes persones, és que aquesta Llei es compleixi juntament amb les altres lleis, i que, a més a més, unes lleis molt rigoroses i que vam aprovar per unanimitat en aquest Parlament es despleguin.

Per tant, l'última reflexió que jo voldria fer, la segona i última reflexió, és que és fonamental el que planteja la disposició addicional primera de la Llei que avui aprovem, en relació amb la promoció i la realització de campanyes de sensibilització. I jo aquí hi voldria fer un esment especial: les campanyes que s'han de fer, sense massa soroll, són campanyes que s'han de fer no amb grans tanques publicitàries que vagin adreçades a tota la població i que a vegades no serveixin per res, sinó campanyes específiques adreçades a aquells col·lectius que, realment, més dificultats tenen per fer que es compleixi aquesta Llei. Moltes vegades, propietaris de locals que no tenen la sensibilitat que haurien de tenir per permetre l'entrada d'aquestes persones.

En aquest sentit, valorem..., molt importants aquestes campanyes i confiem més en aquestes campanyes de sensibilització i en aquest treball –m'agrada dir més «treball» que «campanyes», perquè crec que és un treball més quotidià que grans campanyes–, confiem més en aquest treball quotidià que en les sancions. Ho dic perquè en aquesta Llei, potser l'aspecte que menys ens satisfà –i hem retirat les nostres esmenes en benefici del consens, que em sembla que és molt important que en una llei com aquesta, en aquest Parlament, hi hagi una aprovació unànime–, dic que ens desagrada la vessant de les sancions perquè discrepem del criteri que s'expressa a la Llei, i és que si incompleix la Llei un establiment privat és menys sancionat que si incompleix la Llei un establiment públic. Al nostre parer, del nostre Grup, és que el sentit d'una sanció ha de ser en base a les conseqüències que té per a la persona que ho pateix, no en base a la titularitat de qui ho fa, no? Altra cosa és que el Govern, per llei, o per altres mecanismes legals, quan aquests comportaments es produeixen en alguna institució que depèn d'ell, realment actuï amb contundència, diguem-ne.

Però, en qualsevol cas, deixant de banda això, jo el que voldria dir és que –hi insisteixo– és més important que garantim la sensibilització de la població, que tindrà més efectivitat això que les mateixes sancions que hi han a la Llei.

Acabo dient que des del Grup Parlamentari d'Iniciativa voldríem que l'aplicació d'aquesta Llei signifiqués de veritat la millora de la vida quotidiana d'un col·lectiu de persones que no ho tenen fàcil, i, per tant, signifiqués que tenim un país més just, més solidari i més de tothom.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Mayol. Pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Bosch.

El Sr. BOSCH: Senyor president, senyores diputades, senyors diputats, el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya anuncia el vot favorable a la Llei que regula l'accés a l'entorn de les persones amb disminució visual acompanyades de gossos pigall, coneguda habitualment com la Llei dels gossos pigall.

Alhora, ens manifestem satisfets pel grau de consens obtingut, cosa que no sempre es pot dir en molts dels aspectes de la política social del Govern. Pensem també, però, que caldria ampliar l'objectiu d'aquesta Llei en molts altres àmbits que avui dia encara no estan prou coberts.

Tot i així, la concreció d'aquesta Llei ens sembla positiva, i pensem que és un pas més..., un pas només per garantir la plena integració social dels cecs. Quan estem parlant de gossos pigall ens referim a uns éssers vius, els quals estableixen una relació dinàmica efectiva i afectiva amb l'usuari i amb l'entorn. No es pot, per tant, equiparar els gossos pigall a cadires de rodes, o croses, o bastons, objectes molt útils però, al capdavant, no deixen de ser objectes. És per això que ens sembla positiu que es faci una llei només per a ells.

La postura del meu Grup, però, no podia ser diferent. Va ser precisament un militant il·lustre del meu partit qui va ser pioner a Catalunya en la lluita per a la plena integració dels cecs. L'any 1934, Roc Boronat, prohom d'Esquerra Republicana de Catalunya i comissari de Beneficència de l'Ajuntament de Barcelona, va promocionar la creació del Sindicat de Cecs de Catalunya, del qual en va ser el primer president, i va tenir l'objectiu de treure els cecs catalans de la situació marginal en què vivien, en la seva majoria. Això fou fet en una època en què l'anomenat «estat del benestar» encara no deixava de ser poc menys que una utopia.

La venda del cupó, iniciada també en aquesta època, va ser plantejada amb l'objectiu de rendibilitat i solidaritat, allunyat de la beneficència habitual a l'època, i va servir per millorar les condicions de vida dels cecs catalans i integrar-los a la societat. El 1939, el feixisme va integrar, per decret, el Sindicat de Cecs a l'ONCE, la qual va adaptar la seva estructura a l'organització catalana. Aquesta organització, adequada a les circumstàncies polítiques i socials actuals, és la que coneixem avui dia.

Tenint en compte aquests precedents i la voluntat actual del partit on militava el senyor Boronat de continuar avançant cap a la plena integració dels cecs a la societat, i alhora deixant clar que aquesta Llei no ha de ser la darrera, sinó una més en un llarg camí, el Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya dóna el vot favorable a tot l'articulat de la Llei.

Gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Bosch. Pel Grup Parlamentari Socialista, té la paraula la diputada senyora Rosa Barenys.

La Sra. BARENYS: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el nostre Grup Parlamentari també vol manifestar, en primer lloc, la satisfacció per l'aprovació d'aquesta iniciativa –aprovació que farem d'aquí a uns mo-

ments–, que té per objecte promoure i assegurar que no existeixin discriminacions per a l'accés i per a l'ús de l'entorn per a aquells ciutadans i ciutadanes amb disminució visual. Satisfacció perquè una important majoria de les esmenes que el Grup Socialista havia presentat en tot el tràmit de debat d'aquesta Llei han sigut incorporades al text de la Llei, i estem convençuts que aquestes aportacions han ajudat a una major concreció i a una especificació de diferents aspectes que la Llei regularà.

L'acceptació, per part del Grup de la majoria, d'una última transacció com a disposició addicional de la Llei, fent referència a la garantia d'accessibilitat per a totes les persones amb disminució visual establerta a la Llei 20/1991, la Llei d'accessibilitat i supressió de barreres, ha complagut les últimes propostes que teníem plantejades i manteníem per defensar encara en aquest Ple, i hem retirat la resta d'esmenes en benefici del consens.

Crec, senyores i senyors diputats, que aquest és un bon moment per recordar que la Llei 20/1991, de promoció de l'accessibilitat i supressió de barreres arquitectòniques, va ésser una llei majoritàriament d'acord; d'acord entre tots els grups parlamentaris i les entitats i associacions afectades per situacions d'inaccessibilitat. Aquell treball de consens que vàrem fer fa dos anys, presentat a la cambra legislativa el novembre del 1991, crec que té ara continuïtat amb l'aprovació d'aquest projecte, que també ha sigut un treball de consens i una llei molt participada. Crec que aquest és de nou un fet que nosaltres volem ressaltar, va ser i és aquesta circumstància un paradigma per a moltes altres actuacions en què la confrontació es converteix moltes vegades en una barrera infranquejable, en lloc d'enriquir el diàleg i millorar les propostes parlamentàries i les actuacions polítiques.

El Grup Socialista entén que l'aprovació d'aquesta Llei –el senyor conseller ho ha dit fa un moment– és ja un avançament del conjunt de normes que s'han d'aprovar abans de finals d'any, referides a l'adaptació i supressió de barreres en la comunicació, en l'edificació, en l'urbanisme i en el transport, d'acord amb el que estableix la Llei de barreres. Si no fos així –també ho ha dit la senyora Mayol fa un moment–, aquesta única norma no facilitaria que les persones amb disminució visual acompanyades de gossos pigall poguessin incorporar en els seus hàbits i en els seus costums, d'una manera normalitzada i sense impediments, l'ús de la via pública, dels locals i establiments d'ús públic, dels allotjaments i establiments turístics i/o dels transports públics.

S'han dit moltes coses ja a través dels diputats que m'han precedit, però jo crec, senyores i senyors diputats, que dia a dia i a poc a poc, perquè l'empresa no és fàcil, hem de fer factible que l'entorn sigui accessible per a tothom. Aquesta és una condició més del principi d'igualtat que estableix el marc constitucional. Aquesta Llei és un pas per afavorir la igualtat entre tots els ciutadans. Crec que podem dir que ara estem una mica més a la vora dels uns dels altres. Espero que el desenvolupament i l'aplicació d'aquesta norma ens faci a tots molt més solidaris.

I vull acabar, senyores i senyors diputats, agraint les aportacions que mitjançant la delegació territorial de l'ONCE i la Fundació ONCE – Gossos Guia han pogut fer, les aportacions que han fet amb nosaltres a la Llei. I a la vegada els vull saludar molt efusivament, juntament amb l'Associació de Gossos Guia, que també està aquí present en l'hemicicle, i els vull dir molt sincerament i molt emotivament que no ens deixin tranquils, que vinguin a fer-nos propostes, que reclamin cada vegada més els seus drets quan els seus drets no es compleixen, perquè en aquesta cambra legislativa tenim sempre, tots els grups parlamentaris, una porta oberta per escoltar i per treballar amb vostès i per millorar, com a conseqüència, les condicions de vida i assolir, entre tots, millors nivells d'igualtat i de solidaritat.

Gràcies, senyor president. Gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Barenys. Pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula el diputat senyor Codina.

El Sr. CODINA: Senyor president, senyores i senyors diputats, pujo a la tribuna en nom de Convergència i Unió per fer posicionament d'una Llei que, tal com s'ha dit a bastament, és una llei que tots plegats, des del conseller en la seva primera intervenció i tota la resta de companys dels altres grups, n'han manifestat la seva satisfacció pel que val i pel que representa, pel que representa de sensibilitat al Parlament, pel que representa de sensibilitat al poble de Catalunya.

Els diferents portaveus han fet –jo crec que està bé– una mica de referència..., encara que han estat retirades esmenes que havien estat mantingudes al llarg de tot el procés. Aquesta és una llei que es va iniciar amb quaranta esmenes; vint-i-sis del Grup Socialista, vuit del Grup Popular, cinc d'Iniciativa per Catalunya i una de Convergència i Unió. Finalment, entre les retirades, les que s'han transaccionat i les que s'han acceptat, hem pogut arribar, finalment, a l'hora d'avui, que, tal com anunciava al senyor president, amb una transaccional que és addicionar una segona... –i perdonin la redundància–, una segona addicional, fa que totes les esmenes que quedaven vives, tant del Grup Socialista com d'Iniciativa per Catalunya, quedin retirades.

Aquesta és una llei que, a més, conforma i engruixeix un cos legislatiu que aquest Parlament ha dotat a la societat catalana, que m'agrada recordar que s'inicia en el temps amb el Decret 100, que continua amb la Llei de creació de l'ICASS, continua amb la Llei de serveis socials, Llei de supressió de barreres arquitectòniques, Llei del voluntariat –millor dit, de l'Incavol, de l'Institut Català del Voluntariat–, avui aquesta Llei, i segurament que abans d'acabar l'any haurem de discutir –no diré que sigui la més important, però molt important– la de descentralització dels serveis socials.

I també avanço que és possible que el consens que hem trobat en la Llei de barreres i que hem trobat avui mateix, en la propera llei, doncs, no sigui tan fàcil. És possible que les diferències polítiques en aquell moment, doncs, s'acusin

més. Ja en parlarem. Però, és molt important que per segona vegada en la història d'aquest Parlament, i concretament en l'àmbit del benestar social, puguem arribar a una segona llei, aquesta, sense cap esmena.

Cap esmena en virtut del gran consens que hi ha hagut i, per tant, consens vol dir negociació. I negociació vol dir renúncia, i vol dir renúncia per part de tothom. Han renunciat els grups de l'oposició a algunes de les seves esmenes i ha renunciat el Govern –i, per tant, el Grup que li dona suport– en aquells aspectes que podíem renunciar, que no entraven en col·lisió i que no disvirtuaven el que ha volgut ser aquesta Llei, que m'agrada repetir –no, dir per primera vegada, perquè sembla que això no ha quedat prou clar– que és la Llei que va dirigida a les persones que tenen disminució visual acompanyades de gossos pigall. És explícitament per a les persones amb disminució visual que van acompanyades de gossos pigall.

Pel que fa referència a tot l'altre col·lectiu de persones amb disminució visual i sense gossos pigall, tenim la Llei de supressió de barreres arquitectòniques; se n'ha fet referències, estem perfectament encara en el termini perquè el Govern pugui desenvolupar tota la normativa que té, que hi està treballant. Em consta i conec directament pels mateixos implicats que es podrà complir els terminis, perquè s'hi està treballant i s'hi està treballant de valent.

Per tant, consens, negociació, renúncia. En benestar social, en temes de benestar social aquesta cambra, al llarg de la seva història, sempre hem trobat punts de contacte, sempre hem tingut..., ha primat la voluntat que aquestes lleis surtin consensuades per damunt dels interessos eventualment i circumstancialment de vegades partidistes, que poden ser contraposats.

En el capítol d'agraïments jo també voldria afegir-m'hi, i la dificultat que hi ha de parlar el darrer, doncs, és que m'hauria de repetir en moltes coses que no faré per no cansar la cambra. Però voldria afegir-hi, a més de totes les que s'han dit, el personal del Parlament, la lletrada senyora Andreu, en representació de tots els funcionaris que hi han intervingut, i així mateix els funcionaris del Departament de Benestar Social, senyora Vilaró i senyora Mach, junt amb l'ONCE, l'Associació de Gossos Guia i tothom que hi ha pogut col·laborar.

Aquesta és, des de la nostra perspectiva, una molt bona llei. És una llei, com deia al principi, que incideix i remarca i destaca la sensibilitat del poble de Catalunya per tot el que fa referència a afers socials, i concretament amb persones que puguin tenir algun tipus de disminució. Però aquesta, que és una bona llei, no ens hauríem de sentir satisfets si d'aquí a un temps vegéssim que qui té tanta responsabilitat com nosaltres mateixos, els polítics, que és la mateixa societat, no se la fa seva. Si la voluntat que té aquesta Llei que l'accés de les persones amb disminució visual acompanyades de gossos pigall puguin tenir l'accés garantit arreu, si la societat no és sensible a això, per molt esforç que hagin fet de consens les forces polítiques, no aconseguirem l'objectiu.

Aquesta és una expressió que voldria que es convertís en un repte per a tots i cadascun de nosaltres, en la influència que puguem tenir en els sectors de la societat, perquè això s'entengui d'aquesta manera. Si això és així l'objectiu haurà estat assolit. Aquesta, senyors convidats, serà la seva Llei.

Senyor president, senyores i senyors diputats, moltes gràcies per la seva atenció.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Codina.

Bé, atès el posicionament que han fet tots els grups parlamentaris es farà una sola votació per a l'aprovació de tota la Llei en conjunt.

Senyores diputades i senyors diputats que hi estiguin d'acord, es volen posar drets?

La Llei que regula l'accés a l'entorn de les persones amb disminució visual ha quedat aprovada per unanimitat.

S'aixeca la sessió.

(És la una del migdia i deu minuts.)

